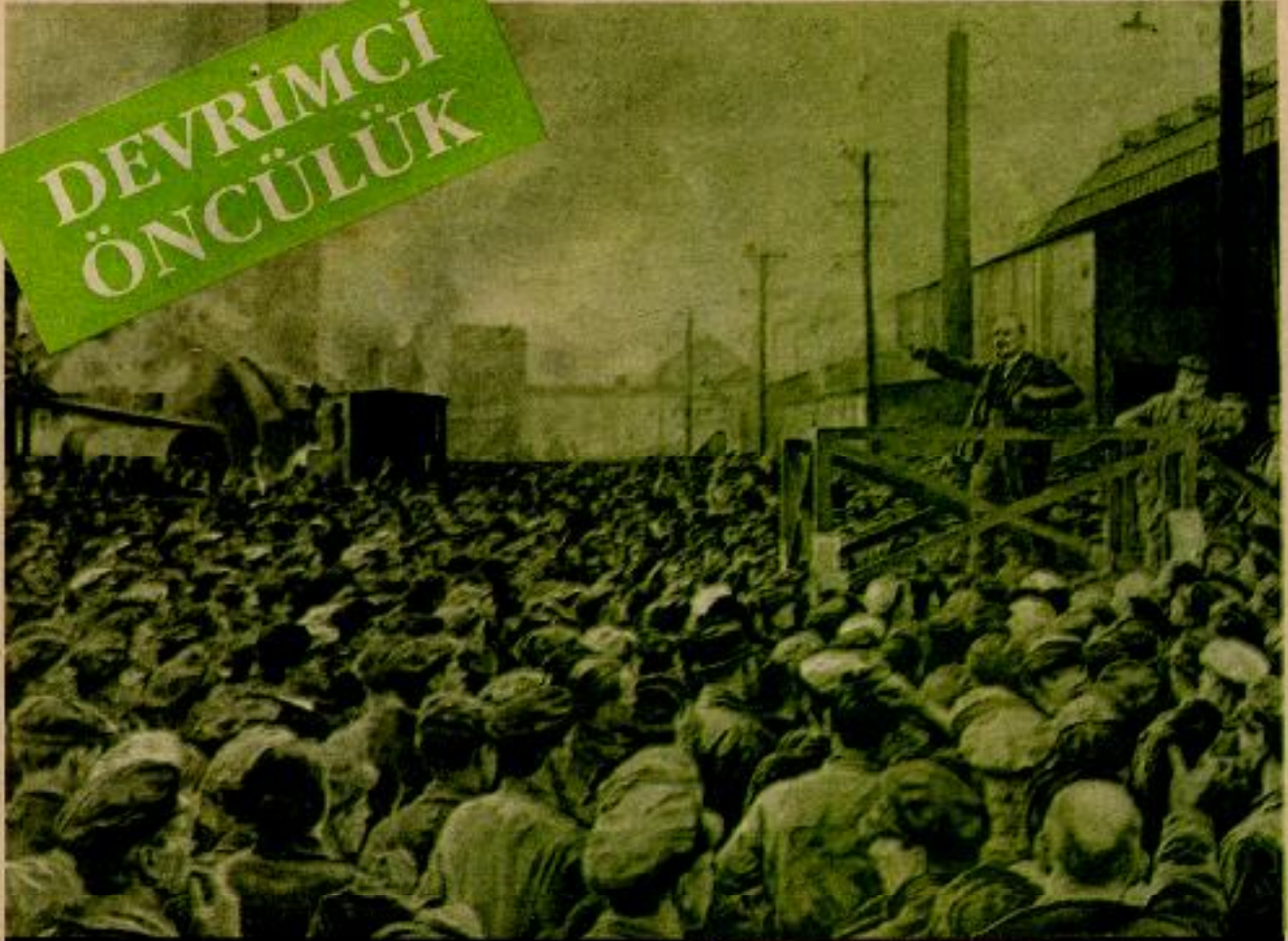

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEGIN OLACAK!..

DEVİRİMCİ
ÖNCÜLÜK

KÜRT HALK HAREKETİ

Koşullar, halkların mücadele birliği ve birleşik devrim için, her zamankinden daha uygundur.

AVRUPA BİRLİĞİ ve TÜRKİYE

AB ile ilişkilerde, Avrupalı emperyalistler daha fazla kâr elde ederken; Türkiye ise bağımlılıkta daha ileri düzeye ulaşacaktır.

LEGALİZM BİR BATAKLIKTIR

Eczane gibi parti kapatılan bir politik ortamda yasalarlık, olmayacak hayaller ve projeler peşinde işçi sınıfını uyutmaktır.

SINIF VE HALK HAREKETİNDE DEVRİMCİ ÖNCÜLÜK

Sınıflar savaşında ve halk hareketlerinde mücadelenin hangi aşamasında olduğumuzu bilmek, dönemin en can alıcı sorundur. Mücadelenin geldiği aşamayı saptamada öznel niyetler değil, nesnel toplumsal durum temel alınmalıdır. Ekonomik-toplumsal ve politik koşulların ana karakteri nedir? Soruya verilecek doğru yanıt, mücadelenin geldiği aşamayı bilmede kilit rolü oynayacaktır. Bu, aynı zamanda Marksist-Leninist öğretimin bize öğrettiği, somut koşulları anlamaya yöntemidir.

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni uzun dönemdir, ekonomik-toplumsal ve politik bunalım içindedir. Bu bunalım öyle geçici, yitimsel, sınırlı bir bunalım değildir. Kapitalizmin bunalımının ana karakteri devrimdir. Devrimci bunalım, Türkiye'deki tüm ulusları, ulusal toplulukları, sınıfları ve halk kitlelerini derinden etkileyen; onları iradeleri dışında sürükleyip götüren özelliklere sahiptir. Toplumun dokularına kadar sarsan devrimci bunalım, sınıflar arasında varolan uzlaşmaz çelişkileri harekete geçirerek, keskinleşmesine yol açtı. Sınıflar ayrırımı büyüdü, karşıt sınıflar arasındaki çatışmalar yoğunlaştı. Bizdeki bunalım köklüdür, çelişkiler de öyle. Bu anlamda çelişkilerin çözümü de devrim yoluyla olacaktır.

Türkiye'deki devrimci bunalım, çelişkiler ve çatışmalar öyle hükümetlerin giderebileceği düzeyde ve nitelikte değildir. Hükümetlerin ekonomiye ve olaylara her müdahalesi, bunalımın ve çatışmaların derinleşmesinden başka sonuçlara yol açmadı. Ekonomik-toplumsal bunalımın, politik boyutlarının olması; politik bunalım ile iç içe geçmesi artık sık sık tekrarlanan "hükümet bunalımlarına" da yol açıyor. Hükümet bunalımları ve politik bunalımın diğer gelişmeleri, zaten varolan ekonomik-toplumsal bunalıma yeni boyutlar getiriyor.

Cumhuriyet tarihinin en geniş yelpazeli ve "çok partili" koalisyon hükümetlerinin varlığı, bunalmı önlemek, en azından hafifletmek bir yana, eskiye göre şiddetlenmesinden başka bir işe yaramadı. Son hükümet bunalımları gösteriyor ki, ekonomik-toplumsal ve politik bunalım artık beraberinde tam bir toplumsal kaos getirmiştir. Bunalımın politik cephesi, eskiye göre çok çatışmalı ve keskin durumdadır. Politik bunalım, ekonomik-toplumsal bunalıma göre öne geçti.

Tekelci sermaye güçlerinin, militarist-faşist devlet kuvvetleri ve sivil gerici-faşist kitlelerle birlikte iç savaşın çıkmasının esas nedeni, devrimci kriz koşullarında, proleterya ve halk hareketinin yükseliş ortamında, başka biçimde varlığını sürdürmemesidir. Sermaye sınıfı, baskıları artırmadan varlığını koruyamaz. İşçi sınıfı ve halk hareketleri gerçekten sermaye sınıfını ve ayrıcalıklarını tehdit ediyor. Sermayenin, emekçi kitlelerinin devrimci tehdidinden kurtulma yöntemi, karşı-devrimci faşist, şiddetli en üst düzeye çıkarmaktır. Burjuvazi geleceğini terör, işkence, cezaevleri, kitle katliamı, yasaklar ve ulusal baskının devamına bağlıyor. Bunun için hiç kimse, bundan sonra devletin tavında en ufak bir "yumuşama" beklemesin. Devlet ve burjuva toplum yalnızca şiddete yönelcek; şiddete dayanacak; şiddeti amaç haline getirecektir.

Sınıflar mücadelesi bu ortamda gelişti. Kapitalizmin baskı ve sömürü koşulları emekçi sınıfları aktif kavgaya itti. Kitleler kısa süre içinde zincirlerinden boşandı. Mücadele en barışçı, basit biçimlerle başladı, streç içinde karmaşık ve şiddetli biçimlere büründü. Uzun bir dönemdir milyonlarca emekçi mücadele içinde ve hareket halindedir. Milyonların hareketi gelip geçerek gerçek anlamda bir halk hareketi niteliğini kazandı. Sınıf ve halk

hareketi çeşitli mücadele aşamalarından geçerek bugün yeni bir aşamaya ulaştı. Yeni aşamanın temel özelliği sivil halk mücadelenin geliştirilmesi, devrimci halk ayaklanmasının hazırlanması, devrimin örgütlenmesi ve iktidarın hedeflenmesidir.

Yeni aşamanın başka bir özelliği, Kürt halk hareketinin, Türkiye halklarıyla devrimi birlikte örgütlenme zorunluluğu ile yüz yüze gelmesidir. Kürt halkı kendi gücü ve dinamizmi ile çetin bir savaş sürdürerek artık tayin edici savaşı verme noktasına geldi. Bu noktada, zafer ancak iki halkın ve diğer halkların birleşik mücadelesi ile kazanılacaktır. Mücadelenin mantığı Kürt kurtuluş hareketini ortak mücadeleye daha fazla zorluyor. Bu durumda örtülmesi gereken birleşik devrimci önderliktir. İki ülkenin devrimci güçleri, birleşik devrimci önderlik etrafında birleştirilmeli ve harekete geçirilmelidir. Kürt halkının kazanması, Türkiye emekçi halklarıyla sıkı ve militan ittifaka girmesiyle; Türkiye halklarına kurtuluşa ise Kürt halkının en aktif biçimde desteklenmesi ile sağlanacaktır. Türkiye emekçi halklarının devrimci solumüne girmesi, birleşik hareketi örgütlemek için gereken gücü sağlıyor. Tam da bu aşamada, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği, devrimin ve zaferin ön koşulu olacaktır.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri, devrimci sınıf partisinin öncülüğü olmadan zafere ulaşamazlar. Kitleler, ortamın ve koşulların etkisi ile kendiliğinden ayaklanıp, burjuva iktidarı sarsabilirler; ne var ki; komünist önderlik olmadan devrim zafere ulaşamaz. Devrimin zafere ulaşması demek; iktidarın ele geçirilmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin egemenliğinin gerçekleşmesi demektir. Devrimde zafer ise, işçi sınıfının önderliğine bağlıdır. Sınıfsal önderlik kendiliğinden oluşmaz, bilinçli, programlı, örgütlü olmayı gerektirir.

İçinde bulunduğumuz aşama aynı zamanda, sınıf ve halk hareketine öncülük etme aşamasıdır. Bu aşamaya gelmek için öncelikle devrimci-komünist bir programa sahip olmak zorunludur. Devrimci programa sahip olmayan bir sınıf iktidara yürüyemez.

Ezilenlere önderlik edecek olan bir sınıf, onların kurtuluşunu gösterecek bir program olmadan, öncülük görevini yerine getiremez. Devrimci programı yaşama geçirecek olan Leninist tipte partidir. Marksist-Leninist öğretiyi temel alan, proletaryanın devrimci sınıf partisi olan Leninist parti bir devrim partisi. Devrimci sınıf partisi de devrimci politikalar ve devrimci mücadele aracılığıyla amacına ulaşabilir. O halde gerçek bir öncülük durumuna gelmek için partinin bu süreci geçirmesi gerekiyor. Leninist tipte bir parti olan TKEP/L bu özelliklere sahiptir. Geldiği aşama, sınıf ve halk hareketine öncülük aşamasıdır. Devrimin başarısı, mücadelenin geleceği bu aşamada devrimci görevlerini yerine getirmesine bağlı olacaktır. Her leninist militan, bu bilinçle hareket etmelidir.

Parti'nin görevlerini yerine getirmesi, karşı karşıya olduğu sınavdan başarı ile çıkması için, militan düzey yükseltilmeli; her yönden güçlendirilmelidir. Parti'nin güçlendirilmesinde esas olarak anlaşılması gereken, nitelik-

sel güçlenmedir. Devrimci teori ve devrimci politikalarla donanmış bir parti, militan mücadele düzeyini yükselterek emekçi kitlelere öncülük edebilir. Ancak böylesi bir parti sınıf savaşının bütün cephelerinde savaşır ve kazanır.

SİLAHLI MÜCADELEYİ GELİŞTİRMEK

Devrimci sınıfın, kapitalist düzene yönelttiği eleştiri silahının, silahlı eleştiriye dönüştürülmesinden bu yana, silahlı eylemlere girişmek; silahlı eylemlere dayanarak gerilla örgütü yaratmak; gerilla örgütlenmesine dayanarak silahlı eylemleri geliştirmek dönemin ana devrimci görevi oldu. Sınıf ve halk hareketine önderlik etmek ve ayaklanma ile devrimi örgütlenme a-

masında silahlı eylemleri yükseltmek belirleyicidir. Öncünün silahlanmasının yanında, emekçi kitlelerinin genel silahlanması; bu amaçla gerilla birliklerinin güçlendirilmesi; silah miktarının artırılması; fabrika, semt ve köylerde, aynı zamanda okullarda devrimci silahlı milislerin oluşturulması yeni aşamayı başarı ile geçmenin şartıdır. Sermayenin artan saldırıları, silahlanma zorunluluğunu her geçen gün biraz daha dayatıyor. Sınıf mücadelesinde, iç savaş ortamında silahlanmanın önemini kavrayamayan bir sınıf, bunun bedelini çok pahalıya öder. Tekeleci güçler, iç savaş kazan-

mak için modern bir militarist devlet yanında, toplumun belli bir kesimini de militarize etmişken; silahlanmak bedelli ağır ödenecek olan ihanettir.

Ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde silahlanmanın önemini en iyi anlayan Kürt halkıdır. Kürt halkı, bugüne kadar, TC'nin silaha dayanan ulusal baskısı altında çetin bir dönem geçirdi. Kürt halkına silaha sarılmanın kurtuluş mücadelesinde ne kadar önemli olduğunu öğreten, ilhakçı TC oldu. Ekonomik ilhakının yanında, askeri bakımdan işgal durumunda olmak; Kürt halkında, bu işgale karşı, silahlı mücadelenin zorunlu olduğu düşüncesini yarattı. İlmih ve barışçı hiçbir yol sonuç vermedi; silahlı mücadele aynı zamanda diğer yolların so-

nuşuz kalmasının sonucu olmuştur. Kürt halkı eğer, gücünü ve amaçlarını herkese kabul ettirdiyse, bunu, silaha sarıldığı için yapmıştır. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi, çeşitli gelişme aşamalarından geçtikten sonra, artık genel silahlı halk ayaklanması aşamasına geldi. Bu aşamada Türk ve tüm ulusal topluluk halklarının birleşik silahlı ayaklanması devreye girmelidir. Türk ve Kürt devrimcileri bunun için mücadele vermelidir.

Önümüzdeki ilk görev devleti yık-

mak, parçalamaktır. Burjuva toplumu dinamitleyip havaya uçurmadan, yeni bir toplum kurulamaz. İşte devrimci zor bu yeni toplumun ebesidir; devrimin kaldırıcısıdır. İşçi sınıfı ve halk kitleleri silahlı devrimci otoriteye dayanmadan, ele geçtikleri iktidarı devam ettiremezler. Zora dayanan devrimi temel alan TKEP/L, LENİNİST Programı, Devrimci Zor'un iktidar mücadelesindeki rolünü şöyle açıklıyor:

"Zora dayanan devrimle kurulan devrimci iktidar, devrimci yöntemlerle çalışır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı olan Demokratik Halk İktidarı, devrimci bir iktidar olarak ancak Zor'a dayalı bir devrimle kurulabilir; devrimci iktidar, iktidardan uzaklaştırılan ancak yok olmayan düşmanlarını ancak zora dayanan eylemlerle, yani en otoriter araçları kullanarak etkisiz duruma getirebilir. Silahlı mücadeleyi geliştirmenin, devrimdeki büyük rolünü göz önünde bulunduran her işçi sınıfı militanı, silahlanmaya gereken önemi vermelidir.

İLKELİ, HEDEFLİ BİRLİK

Devrimin başarısı için savaşan TKEP/L, LENİNİST, bu başarının ger-

çek olması için gerçek devrimci güçlerin birliğine de büyük önem veriyor. Türkiye ve Kürdistan halklarının kuruluşu mücadelesinde güçlü bir adım olan TKEP/LENİNİST I. Kongresi 'birlik' konusunun önemine değinmiştir.

'Devrimin başarısız için gerçek devrimci güçlerin birleştirilmesi temel önemde olan bir sorundur.'

Leninistler, devrimin başarıya ulaşmasının koşulu olan gerçek devrimci güçleri birleştirmek için ilkel ve hedefli bir politika izliyor. Bugüne kadar her 'birlik' içinde yer almadık. Oluşturulan 'birliklerin' büyük bölümü 'devrimci birlik' olmaktan uzaktır. Çünkü hem reformistlerle oluşturuldu ve hem de bunun sonucu olarak devrimi ve iktidarı hedeflemedi. Devrimi ve iktidarı hedeflemeyen herhangi bir 'birlik' içinde olmayacağız. Böylesi 'birlikler' dönemin gerisinde kalmaya mahkumdurlar. Devrimci olarak kabul ettiğimiz güçlere gelince, TKEP/LENİNİST Kongresi bu güçleri 'sol devrimci güçler' olarak nitelendirdi. 'Sol' konumlarına rağmen, devrimci özellikler gösterdikleri, marksizm-leninizme aralarında "Çin seddi" olmadığı için; Leninistler, bu güçlerle bir "güçbirliği" oluşturmayı kendine görev bildi. Pratikte, bu amaçla atılan adımlar çok cılız olmakla birlikte, politikasının ne olduğu herkes tarafından anlaşılmalıdır. Pek çok temel konuda görüş farklılıkları olan sol güçlerle güçbirliği yapmak zorlu ve uzun süreli bir maratondur. Israrlı ve girişimci olmak gerekiyor. Bizinde güçbirliğine gelmek isteyenlerin attığı bir adımı karşılık iki adım atacağımızı herkes bilmelidir. Çünkü, Leninist Parti devrimi ve iktidarı hedeflemiştir.

Birlik konusundaki politikamız Kürdistan için de geçerlidir. Öncelikle, bir kere daha açıklayalım: TKEP/LENİNİST Kürt-Türk ve tüm ulusların proleter sınıflarının öncü partisidir. Ekonomik, toplumsal nedenler ve proleter enternasyonalist ilkeler nedeniyle tüm ulus ve ulusal topluluk proleterlerinin en sıkı ve merkezi birliğinden yanayız. İki ülke proletaryasının en sıkı partisel birliği

Kürdistan proletaryasının bir komünist parti biçiminde örgütlenmesini dışlamaz; tersine toplumsal ve tarihsel gerçekler böyle bir örgütlenmeyi zorunlu hale getirir. Bu konuda da Lenin'in kendi elleriyle örgütlediği Bolşevik Partisi'nin ilkelerini esas alıyoruz. Bolşevik Parti ilkelerini esas almak, bu konudaki tüm görüşlerimizi açıklar.

Kürdistan'da uzun stredir silahlı mücadele veren; bunun sonucu Kürdistan'da bir olgu ve güç olan UKM'ni ortak bir mücadeleye çekmek için öneride bulunuyoruz. UKM daha çok reformistlerle ya da etkisiz güçlerle yürütmeyi tercih etti. Bu konudaki eleştirilerimizi daha önce yazdık, söyledik, biliniyor. Herkesten farklı olarak, UKM konusunda her zaman ilkel yaklaşım içinde olduk. Hem eleştirilerimizi sürdürdük; hem de devrimci konumda kaldığı strece, güçbirliği için çaba harcadık. İlkel politikamızı bundan sonra da sürdüreceğiz. Türkiye'deki devrimci güçler 'sol devrimci' konumda iken; Kürdistan'daki devrimci güçler ise 'ulusal-devrimci' konumdalar. Bu hareketlerin devrimci konumda olmaları ve kalmaları durumunda; onlara yönelik "güçbirliği"nde ısrar edeceğiz.

Leninistler, "gerçek devrimci güçler" den söz ederken; hiç bir zaman, devrimci güçleri yalnızca "örgütlerle" sınırlı tutmadı; "örgütlerin" dışında geniş halk kitlelerinden söz etti. Devrimin politik ve toplumsal ordusu hiç bir zaman "örgütlerle" sınırlı olamaz. Örgütlü güçlerin birliği, geniş kitleleri mücadeleye çekmede motor rolü oynarlar. Motor ancak gövde varsa işe yarar. Kitlelere dayanmayan; kitleleri harekete geçirmeyen bir birlik kısırlaşmaya mahkumdur. Leninistler bir taraftan örgütlü güçlerin birliği için mücadele verirken, aynı zamanda en geniş kitleleri de devrime çekmek için militan bir mücadele yürüttüler. Güçbirliği, Partiyi güçlendirir; güçlü bir Leninist Parti de güçbirliğini güvenceyi ve motoru olur. TKEP/LENİNİST Kongresi'nin doğru olarak belirttiği gibi:

'Bu çerçevede, devrimci hareketin birliğini sağlamanın yolu da partimizin bağımsız mücade-

lesinden ve örgütsel bakımdan güçlendirilmesinden geçmektedir.'

TKEP/LENİNİST, Kongresi'nin bu konuda aldığı kararları yaşama geçirmek için bundan sonra da ısrarlı olacaktır.

İLLEGAL ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ ARTMIŞTIR

Sınıf mücadelesinin tüm dönemleri ve aşamaları için zorunlu olan proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci önemi, devrimci durum ve açık çatışma ortamında olağandışı hale gelir. Böyle bir partinin illegal temellerde örgütlenmesi gerektiği açıktır. Emekçi sınıflar, ancak illegal temellerde örgütlenerek devrime hazırlanabilir. Bu temel gerçeği göz ardı edenler var. 12 Eylül'den sonra iyice yaygınlık kazanan sosyal-reformizm; döneme ters biçimde, tüm enerjisini, gücünü ve yeteneğini legal örgütlenmeye ve parlamenterizme yatırmış durumdadır. Onların geri döndürülemez hedefi budur. Son dönemlerde çeşitli isimler altında yeni yeni legal "sosyalist" partiler kurulma aşamasına gelindiğine dair açıklamalar yapıyor. Burjuva parlamenterizmiyle buluşma alanına gelen bu girişimlerin proletaryanın devrimci sınıf partisiyle hiç bir ilgisi olmaz. Legalist-parlamenterist örgütlenme, olsa olsa, proletaryanın devrimci sınıf örgütlenmesine karşı oluşturulur. Legalizme yönelenler, her ne kadar kendilerini, öncekilerden 'farklı' gösterebilirler; legalizm-parlamenterizm hepsinin esas yöntemidir. Güçlerini, söyledikleri gibi, emekçilerden değil, yasalıktan, yasaların icazetinden alırlar. Reformistleri legalizm besleyecektir.

Devrimci sınıf partisi, illegal temellerde örgütlenir. Legal olanakları da sonuna kadar kullanır. Ayaklanmaya hazırlanma, gerilla mücadelesini geliştirme, silahlanma, silahlı halk mühalenini örgütlenme vb. tüm bu çalışmalar illegal örgütlenmeyi zorunlu görür. İşçiler emekçiler, gençlik, devrimci köylü, illegal örgütlenmenin temel önemini kavramalıdır.

Uğur GÜNDÜZ

KÜRT HALK HAREKETİ

Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en bunalımlı, çatışmalı, kaosu ve zor dönemini yaşadığı halde; görünüm olarak en güçlü ve rahat dönemini yaşıyormuş gibi davranıyor. Her şeyin yolunda gittiğini göstermek, "şıpka geçidinde her şey yolunda" diyebilme için özel bir çaba içine giriliyor. Halbuki, daha önceleri, devlet sisteminin işlediğini göstermek için bu kadar çaba harcanmazdı. Görüntüye, biçime verilen bunca ağırlık, aslında Türkiye Cumhuriyetinin durumunun iyi olmadığını gösteriyor. Parlamento sanki eski dönemlerini yaşıyormuşçasına, toplanıyor, yasalar çıkartıyor; hatta normal dönemlerdeki gibi seçi-

me gitmeyi bile kararlaştırıyor. Ancak, tüm bunların görüntü olduğunu, suni olarak düzenlenmiş bir tiyatro sahnesi olduğunu bilmek için yüksek bir politik bilince sahip olmak gerekmiyor. Günlük olaylara bakan; gözlerinin önünde olup-bitenleri gözlemleyen herkes, devletin duru-

munun kötü olduğunu; egemenlik sisteminin ayaklarının altındaki toprağın çoktan kaydığını kavrayacaktır.

15 Ekim'de yüzbinlerce işçi sokaklara çıktığında, sermaye ve devlet aynı aydınlatıcı tavırla "işlerin yolunda gittiği" ya da "devletin işin başında olduğunu" söyleyerek güçlü olduğunu göstermeye çalışıyordu. 15 Ekim'de işçi sınıfı, devlet kuvvetleriyle Ankara yolu boyunca çatışıp, hükümet kuvvetlerini geriletmişti; devlet, duruma hakim olduğunu söylüyordu. Oysaki 15 Ekim'de iktidarın dişleri korkudan birbirine vuruyordu. Öyle ki daha işçilerimiz yola çıkmadan bütün ordu ve polis birliklerinde izinleri kaldırıp "teyakkuz durumuna" ge-

çirdi. Tekeleci kurmaylar gelişmeleri dakika dakika izliyor, talimat üzerine talimat veriyorlardı. Burjuva medyası ve basın organları da, emekçi sınıfı korkutmak ve devleti olduğundan güçlü göstermek için sürekli yayın yapıyorlardı. Böylece sistemin kurmayları görüntüde hiç bir şeyin olmadığını, bir iki küçük olay dışında durumun sakin olduğunu gösterirken; pratikte ise lafta küçümsediği "iç düşmanın" asıl olarak ciddiye alınmış ve hazırlıklarına ona göre yapmıştı. Burjuva güçlerin söylediklerine değil de, pratikte yaptıklarına bakılırsa gerçek durumu anlamak mümkündür. Pratikte yapılan hazırlıklara bakılır-

sa, sermaye ve devletin, güçlü bir "iç düşmanla" yüz yüze gelerek, bütün gücünü harekete geçirdiği; durumunu devam ettirmek için saldırganlığı iyice tırmandırdığı görülür. Pratikte işler başka türlü yürüyor.

Türkiye Cumhuriyetinin, yalana, demagojiye en çok başvurduğu konu, Kürdistan'daki durum ve mücadele ile ilgili olanıdır. Kürt gerillaları 84'te "İlk Kurşun"u saktığı zaman, Türk egemenleri, eylemi küçümsemek için "bir kaç eşkiyanın işi" yönünde demeç verirken; aynı egemenler pratikte ise, büyük bir ordu birliği ile harekete geçiyordu. Aynı taktik daha sonra da devam ettirildi. Kürdistan'daki silahlı gerilla mücadelesinin geli-

şerek bir halk hareketi düzeyine geldiği günümüzde de, burjuvazinin taktiği değişmedi. Kitlelere seslenirken, Kürt gerillalarının gücünü küçük gösteriyor, pratikte ise, başka türlü davranıp, Türkiye'deki ordu birliklerinin büyük bir bölümünü daha Kürdistan'a gönderiyor. Devletin üst düzey yöneticilerinin taktiğini en sak kullanan Bölge Valisi olmuştur. Bölge Valisi, verdiği demeçlerde Gerillaların çok zayıf olduklarını, onların da sonunun geldiğini söylerken; demecini bitirir bitirmez çatışmayı yönetmek için iş başı yapıyordu. Devlet, Kürdistan'ın bazı bölgelerinde düzenlediği "korucu törenleri ve resmi törenler-

le" güçlü olduğunu gösterirken; aynı zamanda Kürdistan ve Türkiye'nin pek çok alanında askerlerin cenaze törenlerini düzenliyordu. Bu çelişkili durum öyle devam ettirildi ki, artık kitleler, devlet ne zaman işlerin yolunda gitti-

ği yönünde açıklama yapsa, tersini düşünüyor, aslında devletin durumunun iyi olmadığını düşünmeye başlıyor. Kürt Halk Hareketinin üstü ne örtülebilir, ne de önünde durulabilir. Kürt Halk Hareketi pratikte böyle yürüyor.

Kürdistan'da kurtuluş mücadelesi halk hareketi özelliğindedir; ya da başka bir anlatımla söyleyelim, Kürt halkı ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi yürütüyor. Aynı halk bir süre öncesine kadar köleler topluluğuydu. Kürtler ne zamanki silaha sarıldılar, direndiler, ayaklandılar; işte o zaman "halk" oldular Mesele sosyolojik olarak kültürel olarak halk olmak değildir. Mesele, özgür olmak için ayağa

kalkmaktadır. Mesele tarihin akışı yönünde davranmaktır, devrimci olmaktır. Kürtler artık tarihe akış veren bir 'halktır'. Her şey bunun arkasından geldi. Ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi yalnızca silahlı mücadele cephesinde değil, bütün cephelelerde veriliyor. Silahlanmış örgütlenmiş, ayakta kalmış, direngen, mücadeleyi bir halk; işte bu halk yenilmez bir halktır. Düşman ne kadar saldırgan, baskıcı olursa olsun; örgütlü ve silahlı bir halk yenilmez. Tarih yalnızca zaferlerle dolu değildir; yenilgiler de zaferler kadar tarihin gerçekleridir. Kürt halkı bu güne kadar defalarca isyan etti, ayaklandı, silaha sarıldı ama her defasında yenildi. Kürt halkı bundan sonra da yenilgi alabilir. Ancak, bu, geçici olacak; ders çıkarılırsa, zafer kadar etkili olacaktır. Biz, örgütlü ve silahlı bir halk yenilmez derken, mücadelenin sonunda kazanacak ve zafere ulaşacak olanı halk olduğunu söylüyoruz. Tarihin akışı yönünde mücadele veren bir halk, yenilmez, muzafer olur.

Kürdistan'daki devrimci halk hareketi, devrimci sorun ve silahlı mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Silahlı mücadele Kürt halkı için, yalnızca, TC'nin egemenliğine son vermenin araç ve yöntemi değil; aynı zamanda, Kürtlerin ulusal-sınıfsal kurtuluş yolunda yürüyen bir 'halk' olmasının yegâne yoludur. Kürt halk hareketleri, eğer her seferinde kendi kollarından yeniden doğuyorsa; bunun ana etkeni Kürt halkının silaha dayanan ayaklanmalarıdır. Ama artık Kürt halkının, kollarından yeniden doğmasına gerek yoktur; çünkü aldığı yenilgiler, yenilgilerden çıkardığı dersler, kazanması, egemen ve özgür bir ulus olarak doğması için yeterlidir. Bütün mesele kurtuluş mücadelesini devrimci temellerde götürmektir; kurtuluşun yalnızca devrimde sağlanabileceğini bilmektir.

Kürdistan yalnızca helgenin en hareketli, şiddetli savaşın olduğu bir ülke değil, aynı zamanda dünyanın da en sıcak bölgelerinden biridir. Onbinlerce ölü, yüzbinlerce yaralı, mil-

yonlarca evsiz-toprakız kalmış insanı ile Kürdistan sıcak, gerçekten çok sıcak bir bölgedir. Durumun iyice şiddetli hale geleceği kesindir. TC, ilhakçı konumunu sürdürmek için, Kürdistan'daki ordu-polis gücünü sürekli artırıyor, silahlanmayı en üst düzeye çıkarıyor; buna karşılık Kürt halkı ve gerilla hareketi de silahlanmasını artırıyor. Her iki tarafın daha fazla silahlanması, mücadelelerin daha da şiddetlenmesi; şiddetli mücadelenin yeni alanlara doğru gelişmesi, zaten çok hareketli olan nüfusu, bir yerden bir yere kovalayan fırtına rolü oynayacaktır. Son on yıl içinde, yalnızca savaş ve zorla göç ettirme sonucu 3 milyon

Kürt halkı, kendi gücü ve mücadelesiyle ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde yitkelebileceği en üst noktaya ulaştı; bu noktadan sonra Türkiye devrimci sınıf ve halk hareketiyle birleşik davranmak; devrimi birleşik mücadele temelinde örgütlemek gereklidir.

Kürt kendi topraklarını terk etmek zorunda kaldı. Kürdistan'da olan göç, son yılların en büyük uluslararası kitle göçüdür. Büyük göç olayı bile tek başına, bölgede ne denli bir şiddetin var olduğunu gösteriyor.

Türkiye, Kürdistan'da, ABD'nin Amerika'da Kızılderililere uyguladığı soykırım politikasına benzer bir politika izliyor. ABD Kızılderililere karşı 'zamana yayılmış soykırım' politikası izledi. Hedeflenen zaman içinde, Kızılderili uluslar, çeşitli biçim ve yöntemlerle yok edileceklerdi. Önce silah zoruyla ve tarihin en büyük vahşetini uygulayarak, Kızılderili halk, kitlesel olarak katledildi. Direnenler ise uzun süre içinde yok edilecekti. Bunun için de, zorla topraklarından uzaklaştırılanları, en verimsiz, kötü koşulları olan bölgelere yerleştirdiler. ABD 'Rezerv Bölgeler' dedikleri bölgelerde yaşamak zorunda bıraktı-

ğı Kızılderilileri açlık, hastalık vb. yolla soykırma uğradı. Ulaşması yandısı olanlar ise ABD'nin iç bölgelerinde eritilerek yok edildi. Böylece Kızılderili uluslar, uzun süreli politikalarıyla soykırma uğradılar. 500 yıl süren savaşlar, kıyımlar, hastalıklar sonucu kıtada "100 Milyon" insan yok edildi. Türkiye'nin Kürdistan'da uyguladığı 'toplama kampları' politikası, ABD'nin 'Rezerv Bölgeler' politikasına benziyor. Bir süre önce Eosvit'in önerdiği 'Köykentler' projesi de ABD'nin söz konusu politikası ile çakışıyordu. Bu politikaya göre, kırsal alanlarda dağılmış olan ve kontrol edilemeyen Kürtler belli bölgelerde (Rezerv Bölgelerinde) toplanacak; devlet bir araya toplanan halkı, baskı altına alacak ve onları sistemli olarak 'Türk-leştirilecek' böylece, bir halk bu yolla yok edilecek. Türkiye'nin iç bölgelerine göç ettirilen Kürtler de eritilme yoluyla, ortadan kaldırılacaktır. Görüldüğü gibi, Türkiye, Kürtleri, tarihin uzun bir döneminden beri, sistemli yollarla, çeşitli biçimlerde soykırma uğratmıştır.

Kızılderililere uygulanan soykırım yöntemleri, Türkiye Cumhuriyeti tarafından Kürtlere uygulanıyor. Ne var ki, Kürt halkı, Kızılderili ulusların skibetine uğramayacaktır. Çünkü, Kürt Halkı, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde örgütlü ve silahlı durumdadır; toplumun en geniş kesimlerini harekete geçirmiştir.

ULUSAL-SINIFSAK KURTULUŞ BİR DEVRİM SORUNUDUR

Kürt Halkı direngen mücadele örneği ortaya koydu. Kendi atıl olan devrim dinamiklerini harekete geçirmekle kalmayıp; uzun süreli mücadelesi ile Türkiye devrim mücadelesine de bir itilim verdi. Kürdistan devrimi, kendi sınırları içinde kalmadı, kalamazdı. Türkiye ile Türkiye tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'ın ekonomik, toplumsal ilişkileri nedeniyle; Kürdistan devrimi, sınırlarını aşmış, Türkiye'ye doğru genişledi. Nene olan tek bir devrimci süreç; devrimin dinamikleri ya da özel güçleri

bakanundan da birbiriyle buluştu. Her hangi bir şoven ve milliyetçi politika bunun önüne geçemezdi. Kürt halkı, kendi gücü ve mücadelesiyle ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde yükselbileceği en üst noktaya ulaştı; bu noktadan sonra Türkiye devrimci sınıf ve halk hareketiyle birleşik davranmak; devrimi birleşik mücadele temelinde örgütlemek gereklidir. Bu ekonomik-toplumsal koşulların dayatması olduğu gibi; birleşik mücadelenin de mantığı gereğidir. Kürt Halk Hareketinin bir önemli özelliği de, kurtuluş kavgasını Türkiye halklarıyla ortak verme zorunluluğuyla yüz yüze gelmesidir. Mücadele birliğinin sağlanması; birleşik-merkezi devrimci önderliğin örülmesi, bundan sonraki süreçte mücadelenin yönünü tayin edici olacaktır.

Türkiye'nin şoven, ilhakçı tekelci kapitalist düzeni ve faşist devleti, Kürt halkının kurtuluşunun önünde-

Kürt Halk hareketinin bir önemli özelliği de, kurtuluş kavgasını Türkiye halklarıyla ortak verme zorunluluğuyla yüz yüze gelmesidir. Mücadele birliğinin sağlanması; birleşik-merkezi devrimci önderliğin örülmesi, bundan sonraki süreçte mücadelenin yönünü tayin edici olacaktır.

ki esas engeldir. Tekelci kapitalist düzen, politik üst yapı kurumlarıyla birlikte Türkiye halklarının da kurtuluşu önünde esas engeldir. Bu engeli yenmek, Kürt halkının, Türk halkının ve tüm halkların ortak sorunudur. Kürt halkının, özgürlük mücadelesi yükseldikçe; Türkiye halklarının toplumsal kurtuluş mücadelesi ivme kazanacaktır; ortak düşman ağır darbe yiyecektir. Türkiye halklarının devrim mücadelesi yükseldikçe; Kürt halkının kurtuluş mücadelesi hızlanacak; aynı biçimde tekelci kapitalist düzen büyük darbe yiyecektir. Halkların mücadelesi nesnel olarak aynı ve ortak düşmana yönelecektir. Burada artık nesnel durumu aşmalıyız. Devrim güçlerini de bir araya getirip, birleşik devrim yoluyla tekelci kapitalist egemenliği yerle bir etmeliyiz. Maddi koşullar bunun için yeterince olgundur.

Kürt halkının vazgeçilmez hedefi olan ulusal-sınıfsal kurtuluşun yalnızca ulusal kurtuluş yönünü ele alalım. Ulusal kurtuluş, yani Ulusal kendi kaderini tayin hakkını politik anlamıyla ele alalım, bu anlamda UKKTH bir devrim sorunudur. Kaldı ki, Kürt halkı amacını, ulusal kurtuluş ile sınırlanmıyor. Kürt halkı aynı zamanda sınıfsal kurtuluşu da hedeflemiştir. Zaten kapitalist toplum zeminleri üzerinde yürüyen ulusal kurtuluş, klasik anlamda "salt bir ulusal kurtuluş" olmaktan çıkmış; sınıfsal kurtuluş ile iç içe geçerek ulusal-toplumsal kurtuluş bütünlüğü kazanmıştır. Ulusal-

toplumsal kurtuluş ise doğası gereği bir devrim sorunudur. Bu anlamda Kürdistan'da bugüne kadar ileri sürülen reformist görüşler ayakta kalamadı; "barışın sağlanması" vb. hangi adla ortaya çıkarsa çıksın; devrimden uzaklaşan her görüş zamanla çözülmeye ve dağılmaya mahkumdur. UKKTH da; ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefi de yalnızca devrimle anlam kazanır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrim, iki farklı devrim olmayacaktır. Demokratik Halk devrimi her iki ülkede geçerlidir. Kürt ulusunun, ulusal sorunundan ötürü, devrim burada ulusal, özgül biçimler almakla birlikte, yine de aynı devrim özelliğinde olacaktır. Türkiye için "sosyalist devrim", Kürdistan için "Demokratik Halk Devrimi" söz konusu değildir. Devrim sürecinin her iki ülkede, tek bir devrim süreci biçimini alması; ekonomik-toplumsal ve politik nedenlerle devrimi de, birleşik hale getirmiştir. Ortak devrim stratejisi, Kürt ulusunun ulusal kaderini tayin hakkını kesinlikle içerecektir. Kürdistan devriminin ayırt edici "ulusal özellikleri" belirgin olarak kendini gösteriyor. Bu özellikleri kabul etmeyen, yani Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele etmeyen bir devrimin başarı şansı yoktur.

Leninistler, bugüne kadar, Kürt ve Türk halklarının ve tüm halkların mücadele birliğinin sağlanması; birleşik devrimin örgütlenmesi için; bunun önünde esas engel olarak gördüğü şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı ilkel ve kararlı bir mücadele vermiştir. Şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı mücadele etmekle kalmadık; halkların mücadele birliği için pratikte de eylemci-militan bir çizgi izledik. Leninistler, ezilen ulus gerçeği ve UKKTH konusunda ilkel, devrimci militan mücadele çizgisini sürdürülecektir. Koşullar, halkların mücadele birliği ve birleşik devrim mücadelesi için her zamankinden daha uygundur.

Özgür ZORLU

AVRUPA BİRLİĞİ ve TÜRKİYE

Türkiye, Avrupa Birliği'ne 'tam üyelik' yolunda güçlü bir adım olarak doğu Gümrük Birliği'ne girmeyi en önemli sorunu haline getirdi. Üfuka henüz 'üyelik' hedefi görünmüyor ancak, GB'ne girme güncel durumdadır. GB'ne girmekte ya da girmemekte yarar gören sermaye grupları sorunu üzerine kıyasıya bir mücadele veriyorlar. Hükümet, meclis ve partilerin kararlarını etkilemek için, sermaye grupları 'lobi ve karşı lobi' oluşturdular. Lobiler arası il dalaşa sürüp-gidiyor. Türkiye'deki en tit işbirlikçi tekeli sermaye grupları GB'den yana tavır aldılar. Özellikle de otomotiv ve beyaz eşya da yatırım yapan Koç Grubu'nun İtalya'da giderilmiş olacak ki, n da, GB'den yanaymış gibi gözüküyor. GB'ne girme konusunda sermaye birliğleri arasında bir kavgaya olsa da, süreçten ve atılacak adımlardan asıl etkilenen ve etkilenecek olan emekçi sınıflardır. GB en çok işçi sınıfını ve küçük üretici köylüyü vuracaktır. Bu nedenle devrimci proletarya, konu üzerine görüşlerini net olarak belirtmek zorundadır.

Türkiye burjuvazisinin on yıllardır yüzünü çevirdiği Avrupa'nın bugünkü görünümü nedir? Avrupa Birliği (AB) nedir? Neyi amaçlıyor? Öncelikli yanıtlanması gereken konular bunlardır.

AVRUPA'NIN GÖRÜNÜMÜ, AB'İN HEDEFİ

Doğu Avrupa'da kapitalizmin yollarının iktidara gelmesi, DAC'nin Federal Almanya tarafından ilhak edilip, yutulması ile birlikte Avrupa'nın durumunda bir değişiklik oldu. Kapitalist Avrupa geçici bir süre için, sosyalist Avrupa'nın "baskısından" kurtulmuş oldu. Dün karışık içinde olduğu Doğu'yu şimdiki sömürgeleştirme peşinde koşuyor. Emperyalist Avrupa, Doğu Avrupa'ya yeni sömürgecilik ilişkilerini dışlıyor. Hedefte, Üye Amerika, Asya, Avustralya ve Afrika'daki gibi kolay ulaşamayacaktır. Çünkü Doğu Avru-

pa'da toplumsal durum her an değişebilir. Doğu'nun ekonomik düzeyi ve halk bilinci de bunun önünde engeldir. Emperyalist Avrupa'nın, Doğu'ya sömürgeleştirme yönelimi ile Doğu'nun direnmesi kitada yeni çangmalara yol açabilir. Buna rağmen, Emperyalist Avrupa, Doğu ile ilişkilerinde güçlü çıkmak istiyor. Doğu'nun karşı-devrimci yönetimleri, bu ilişkilerde emperyalist Batı'nın en büyük avantajıdır.

DAC'ı ilhak eden emperyalist Almanya, Avrupa'daki en büyük ve güçlü ülke oldu. Güçlenen Almanya yeniden uski yayılmacı konumuna geldi. Yugoslavya'yı parçalayıp, Hırvatistan'ı koparıp, yanına çekmesi, Almanya'nın yayılmacı amaçlarını ortaya koyan tipik bir örnektir. Doğu Avrupa ülkeleri ise Almanya'nın güçlenmesi karşısında uluslararası güvence istemek zorunda kaldılar. Güçlenen emperyalist Almanya, her zaman için bir baskı ve tehdit konumunda olacaktır. 1945'ten bu yana süren ABD baskısı altındaki Almanya, artık bu konumundan huzla çıkıyor. Ekonomik gücün yanında askeri olarak da büyük bir güç olan Almanya, yeniden dünya güçler ilişkisinde aktif yer istemeye başladı. Politik ve askeri yeni bir güç merkezi durumuna gelmesi, emperyalistler arası rekabeti kızıştıracak; uzun zamandır üstü örtülen çangmaları yeniden ön plana getirecektir. Almanya'nın güçlenmesi, Avrupa'nın, ABD ve Japonya karşısında güçlenmesi demektir.

Kapitalist Avrupa'nın üç büyük gücü olan Almanya, Fransa ve İngiltere içinde, Almanya lider durumdadır. Ekonomik, politik ve askeri anlamda tam olarak bütünleşmiş Avrupa Birliği hedefi, esas olarak Almanya'nın hedeflidir. 1939'da savaşı başlatarak, savaş yoluyla amacına ulaşamayan Almanya, bu defa "entegrasyon" denilen ekonomik politik yolla bu amacına ulaşmayı hedefliyor. AB bugünkü halıyla en güçlü olanların yararına çalışıyor.

Doğmuş olan yeni durum, zaten varolan çelişki ve rekabeti ön plana çıkarıyor. AB bir anlamıyla efendilerle, kölelerin birliğidir. Bu öylesine bir birliktir ki, karşılıklı mücadele içindeki birliktir. Karşıların arasında yoğunluk kazanan çangmalar günlük olaylar arasına girdi. Buradaki efendiler kapitalist tekeller; köleler ise işçi sınıfıdır. AB hakkında barındırdığı bu ana çelişkinin yanında, bağımlı uluslarla da çelişki içindedir. Bir taraftan en tepede, en güçlü emperyalist uluslar; diğer taraftan, onlar tarafından ezilen ve sömürülen bağımlı uluslar. Bağımlı kapitalist uluslar İspanya, Portekiz, Yunanistan'dır. Rekabet ve çelişkiler en iriler arasında da sürüp-gidiyor. Belirgin olanı, Almanya ve İngiltere arasındaki çelişkiler ve rekabettir. İki dev emperyalist ülke arasındaki rekabet ve çelişkiler tüm katayı etkiliyor. Kıta ölkeleri, çıkarlarına göre her iki dev emperyalist toparlanıyor. Bu da, çelişkilerin, çangmalara varmasına yol açacaktır. ABD ve Japonya ile dünya çapında rekabet için kullanan sıvayan, AB, kendi içinde güçlü bir rekabet ve mücadeleyi yaşıyor. Bu, Avrupa'nın ve dünyanın çok yönlü olaylara ve gelişmelere gebe olduğunu gösteriyor.

AB'nin karnında ilk büyüyen işçi sınıfı hareketidir. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde son dönemde görülen "yüz yılın en büyük eylemleri" devam ediyor. Fransa'da işçiler, kamu emekçileri, çiftçiler ve öğrenciler, hükümetin ekonomik politikalarını protesto etmek için geniş kapsamlı eylemlere yöneldi; işçiler, hükümetin yeni 'anti-sosyal' politikasını engellemek için 14 Kasım'da genel greve gideceklerini açıkladılar. Belçika'da işçiler eylemlerle, toplumsal yaşamı felç ettiler, öğrenciler polisle çangıştı. İngiltere'de işçiler, irkiği lanetlemek için büyük bir gösteri düzenlediler. Yunanistan'da ise kitleler sürekli eylem içindeler. Tek tek ülkelerde oluşan eylemler zaman zaman kıtaya yayılıyor. Böylece artık tarihin en büyük ve kitlesel eylemleri Avrupa'da gündeme geliyor. Kitlelerin bozulan maddi koşulları bunu gösteriyor.

Uzun dönemdir ekonomik kriz yaşayan emperyalist-kapitalist sistem, emekçi kitleler üzerindeki sömürsünü daha da yoğunlaştırdı. Dünya ç-

pındaki rekabette güçlü olmak için, içerde bugüne kadar yaptığı 'sosyal harcama ve yatırımlarını' kısmaya başladı. Almanya, Fransa, İngiltere, Belçika ve diğerlerinin uygulamaya sokmaya hazırlandıkları 'Anti-sosyal' önlemler katıksal durumda olan işsizliği ileri boyutlara çıkarıyor. Sürekli işsizlik tehdidi altında olan çalışanların ücretleri de bu nedenle düşüyor; kısacası, emekçi kitlelerin ekonomik yaşamı kötüleşiyor, yoksullaşma ve işsizlik katayı sarsan ve sarsacak olan eylemlere temel zemin oluşturuyor. Emperyalist devletler bir taraftan işsizliği artırıcı, sefaleti derinleştirici ekonomik önlemlere giderken, bir taraftan da, işsizlik sigortası vb. sosyal fonları kısmayı hedefliyor. Böylece, halk kitlelerinin ayağı kalkması için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşanan ekonomik kriz kapitalizmin dünya krizidir. Sonuçları da dünya çapında yansıyor. Ufukta ise en ufak bir düzeline belirsiz görünmüyor. ABD nasıl ki, 'Rüyalar Ülkesi' olmaktan uzaklaşıp Japonya nasıl ki, 'Japonya Müzitesi'ni artık bir daha geri getiremiyorsa; Avrupa'da 1950'den sonraki 'Altın Çağın'ı yitirdi. Artık tüm kapitalist ülkelerde proletaryanın dünya ordusunun yükselişi yaşanacaktır. Proletaryanın devrimci yükselişinin maddi temelleri sürekli olgunlaşıyor. Emperyalist dünyada yaşanan krize yalnızca ekonomik kriz demek yanlış olacaktır. Ekonomik kriz aynı zamanda sosyal-krize yol açar. Ekonomik yaşam koşullarını sürekli bozulan ve kötüleşen ücretli sınıflar arasında işsizlik katıksal boyuttadır. Yoksulluk artıyor; toplumsal çürümeye ve hırsızlık, açlık cinayet, ırza geçme vb. olaylarda tam bir patlama oldu. Sosyal kriz kitleleri sokak eylemlerine itiyor. Bu öyle bir ilişki, her gün daha büyük bir kuvvetle, milyonlarca insanı yaşamı için etkin eylemlere yöneltiyor. On yıldır, bağımlı kapitalist ülkelerde gerçeklik olan 'sosyal patlama' durumu artık Kıta Avrupa'sı ve diğer emperyalist ülkelerde de gündeme gelmiştir.

Ekonomik ve sosyal karakterli kriz uzun süreli olursa, bunun politik krize de yol açması olasıdır. Politik kriz, Avrupa'da bir olasılık olmaktan çıkıp gerçeklik haline geliyor. Finans kapi-

tal kodamanlar ekonomik ve sosyal hırsızlıktan güçlü çıkmak için bürünülülü planın parçaları olarak bir taraftan baskı yasalarını arka arkaya çıkarırken; diğer taraftan da faşizmi, irkçılığı güçlendiriyorlar. Irkçılık ve faşizm Avrupa'da finans-kapital kodamanları tarafından örgütlendiriliyor, destekleniyor, güçlendiriliyor. Buna karşılık işçi sınıfı da daha radikal eylemlere yöneltiyor. Böylece Avrupa'nın gündeminde on yıldır görülme-yen çatışmalar, tabii ki giderek iç savaş yeniden görülmeye başlıyor. On yıldır görülme-yen devrimci durum uzak bir durum olmaktan çıkıyor. Politik kriz bunu hızlandıraraktır. Burjuvazi baskı önlemlerine başvurmadan, aldığı yemi 'anti-sosyal' politikaları yaşamaya geçiremez; emekçi sınıflar da, organize ve aktif eylemlere yönelmeden, radikal önlemlere başvurmadan yaşamını sürdürmez. Avrupa'nın çevresini, bu çatışmalar belirleyecektir.

"ENTTEGRASYON" DEĞİL, BAĞIMLILIK

Türkiye'nin işbirlikçi tekelci sermaye güçleri ve iktidarlar AB'ne girmeyi 'entegrasyon' olarak nitelendiriyorlar. Entegrasyon ekonomik ilişkilerin, sosyal yaşamın ve politik ilişkilerin bütünleşmesi demektir. Bu anlamda, Türkiye'ye aittir. Avrupa, böyle düşünmüyor. Kole efendisinin durumunun devamını ister, çıkarı böyle gerektirir. Türkiye'nin, ABD'ni hedeflemesi, bütünleşme anlamına gelmeyeceği gibi, bu bir 'ortaklık' da olmayacaktır. Dünya çapında büyük güç olan, dünya pazarlarında büyük pay alan uluslararası dev tekeller, Türkiye'nin işbirlikçi tekelci ile 'ortaklık' kurmazlar. Olacak olan şey, Türkiye'nin zaten bağımlı durumunun pekişmesi; her yönden emperyalizmin egemenliği altına girmesidir. Emperyalist ülkeler, servetlerini hiç kimseye paylaşmazlar; eğer geri bırakılmış kapitalist ülkelerle ilişkileri geliştiriyorlarsa, bu, servetlerini servet katmak içindir. Bütün uluslar, dünya ticaretine bağlanmışlardır. Dolayısıyla, dünya ticareti aracılığıyla birbirleriyle ilişki içindedirler. Uluslararası ilişkilerde egemenler vardır; bu egemenliğe bağımlı olanlar vardır. Emperyalist ülkeler, dünya ticaretinin egemenleri; Türkiye gibi bağımlı ülke-

ler ise, egemenlik altındaki tekelcilerdir. Bu ticareti ilişkisinde kazanan emperyalistler, sömürülen ve yoksullaşan ise bağımlı kapitalist uluslardır. AB ile ilişkilerde, Avrupalı emperyalistler kâr, daha fazla kâr elde edecek; Türkiye ise bağımlılığa ileri düzeye ulaşacak; daha fazla bağımlılık ise daha da yoksullaşma getirecektir.

Türkiye tekelci sermayesi neden, GB ile başlayıp, AB'ye girmeyi hedeflemiştir. Öncelikle bilmelidir ki, tekelci sermaye, 'işbirlikçi' karakterdedir. İşbirlikçilik, tekelci sermayenin varlık biçimidir. Dolayısıyla, tekelci sermaye, emperyalizmi işbirliğine girmeden yaşayamaz. Hedefleri, daha fazla işbirlikçi, daha fazla kârdir. İşbirlikçilik, tekelciye yeterince kâr getiriyor, nelerin bu durumu son versinler ki? Kaldı ki, isteseler de emperyalizme son veremezler. Çünkü Türkiye emperyalist ülkelerin pazar durumundadır. Hiç bir emperyalist ülke, büyüme büyük ve kârlı bir pazarı elden çıkarmasına izin vermez. Türkiye tekelci sermayesinin dünya ticaretinde ilerlemesi, altında, işbirliğinin arınması; Türkiye'nin, emperyalist odalara bağımlılığının arınması demektir. Türkiye açısından AB'ye yönelişin başka zorunlulukları da var. Ekonomik kriz içinde olan, dışa yeterince açılmayan, bu yüzden iyice krize giren işbirlikçi sermaye; Avrupa ile aynı pazarda rekabet şansı yoktur. O halde, sermayenin yapmak istediği şey, yaşamını sürdürmek karşılığında, Avrupa'ya teslim olmaktır. Haklarını yitimi, sermayeyi güçlendirmez. Burjuvazi yalnızca ve yalnızca kendi yaşamını sürdürmek istiyor. Öyle bir teslimiyet ki, tüm koşulları AB belirliyor. Türkiye, savaşta yenilen ülkeler gibi, galip ülkeleri hiç bir şart ileri sürmüyor. Dünya ticaretinin galibi olan emperyalist ülkeler, Türkiye'yi koşulsuz olarak teslim almıştır.

AB'ne varmadan ilk adım olan GB aşamasında, Türkiye tekelci sermayesi, ayakta kalmak için devlet desteği almaya başladı; bu amaçla yasal düzenleme yapıldı. Böylece devlet, ulusal gelirini bir kısmını daha işbirlikçi tekelci sermayeye aktarmış olacaktır. Tekelciler ise daha güçlü konumda olmak için 'birleşme' yoluna gitmek zorunda kalacaklardır. Bu yöndeki süreç daha şimdiden başladı. Ekonomideki en il-

tekellerin üst düzeyde birleşmesi demek; makineleşmede yetkinlik; makineleşmede yetkinlik ise daha çok işçinin işten alınması anlamına gelir. Bir taraftan sermaye ve özel mülkiyet daha az elde toplanacak; bir taraftan da sermayesinden ve üretim araçlarından uzaklaşmış çok geniş bir toplum kesimi kendisini işsizler arasında bulacaktır. Ekonomik yığın, sosyal yığıla birlikte iç içe gidecektir.

GB ilk planda sanayi mallarını, arkadan da tarımı vuracaktır. Türkiye'de üretilecek ne sanayi ne de tarım ürünleri, Avrupa malları ile rekabet edebilecektir. Rekabeti, Avrupa'nın kazanacağı kesindir. Bu rekabet sonucu, iflas eden burjuvaların durumu hiçi burada fazla ilgilendirmiyor. Bu rekabette esas olarak etkilenerek olan emekçi kitlelerin durumu hiçi ilgilendiriyor. GB süreci, işsizliğin ileri boyutlara çıkması, bunun sonucu çalışan emekçilerin ücretlerinin, bunun sonucu olarak da yaşam koşullarının düşmesi yönünde işliyor. Tarım ve gıda sektörünün de GB sürecine girmesi ile köylüler ve gıda sanayi emekçileri kitleleri olarak işsiz kalacaklardır. Üreticilik yerini, daha çok üretici olmayan işlere bırakacak; toplumun bir kesimi rant artıklanıyla geçinir hale gelecek; fuhuş, adı cinayetler ve diğer olaylar en geniş düzeye çıkacaktır. Sosyal yığın en keskin biçimini alacaktır.

Ayakta kalan sanayi dalları, Avrupa tekelileri için fason üretimi yapabilecekler. Fason üretimi yapanlar, bu ara epey para kazanacaklar; onların yüzleri bu süreçte gülecek; in tekeliler kâr üstüne kâr sağlayacaklar; ama ne var ki, onlar, bunu, milyonlarca insanın yığınına pahasına elde edeceklerdir. Emekçi kitlelerde yaradılan, Avrupa ile ilişkilerde refahın artacağı masalı ise kısa sürede sönecek; umudun yerini yığın alacaktır. Eğer toplum o güne kadar, düzeni yıkmak için bir şey yapmışsa bile; GB sürecinde bunu madda yapacaktır. Emekçi sınıflar, yalnızca, burjuva toplumu havaya uçurarak yaşam hakkını elde edebileceklerdir kavrayacaklardır. Kısacası, üretimin ve sermayenin birkaç işbirlikçi tekelin elinde birleşmesi ile birlikte ve bunun sonucunda; kitlelerin isyanları, başkaldırılar da artacaktır.

Tekeleli güçler, AB ve GB'ne girmekte, toplumun her yönden ileriye gi-

deceğini; tekeleli faşist medya da, Türkiye'ye demokrasi geleceğini söyleyen, reformistler ve Kürt ulusal güçlerinin belli bir kesimi de "Kürt sorununun" en iyi biçimde "çözümüneceğini" ileri sürerek emekçi sınıfların bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. Hermin söyleyelim, bu bir aldatmacadır. Avrupa, kendi içinde emekçiler üzerinde baskı artırırken; bu yönde baskı yasaları çıkarırken; sosyal fonları budarken; bu durumdaki Avrupa, halk kitleleri için demokratikleşme sağlamaz. Öte yandan Türkiye'deki 12 Mart ve 12 Eylül Askeri faşist diktatörlüklerinin arkasında emperyalist Avrupa'nın olduğunu her devrimci bilir. AB'nin bağından Türkiye'ye sözüm ona "demokratikleşme" yönünde yaptığı "baskı" tamamen göz boyamaya yöneliktir. Aynı Avrupa'dır ki, devlet terörüne ek olarak, teknik ve eğitim yönünde destek veriyor. Avrupa ilki yüzüdü. 12 Eylül döneminde, Avrupa'nın, Türkiye ve Kürdistan devrimcilerine kapılarını açmasının nedeni, açıkur ki, devrime destek için değil; devrimci güçleri devrimden vazgeçirmek içindir. Avrupa emperyalizmi "çilileşürme" yöntemi ile halkların öncülerini mücadeleden uzaklaştırma yoluna başvurmuştur. Emperyalist, militarist, gerici Avrupa özgürlükten yana değildir. Emperyalizm, özgürlük değil, egemenlik ister. Hiç bir devrimci emperyalizmin politik özünü ve amaçlarını unutması. Dünya halkları emperyalist Avrupa'ya çok iyi tanıyor. O'nu kanayan yarasanıdan tanıyor.

İŞÇİ SINIFININ TAVRINI NE OLMALIDIR?

Burjuvazinin bir kesimi RP aracılığıyla, AB'ne karşı tavır alıyormuş gibi propaganda yapıyor. RP'nin ve MİSİAD gibi sermaye gruplarının Avrupa ile bütünleşmeye karşı çıkmasının esas nedeni iki yönlüdür: Bir yandan bu süreçten dışlanmak; diğer taraftan AB süreci sonucu yığıla uğrayacak olan toplum kesimlerini yığıla çekerek, sömürtilen daha büyük pay alacak güç: ulaymak. Çünkü, RP'yi destekleyen sermaye de dahil Türkiye'deki sermaye güçleri emperyalizmle işbirliği içindedirler. Türkiye'de "milli burjuvazi" yoktur. Türkiye ekonomisi tümden emperyalizme bağımlıdır. Hiç

bir sermaye grubu, bağımlılık ilişkisi dışında değildir. RP'nin propagandasını yaptığı "Müslüman ülkeler ortak pazarı" da bir aldatmacadır. Çünkü, İslam ülkelerinin tümü emperyalizme bağımlı durumdadır. Emperyalizme bağımlı olanların olanların, emperyalizmden bağımsız ortak pazar oluşturmaları mümkün değildir. Böylesi bir ortak pazar oluşturulsa bile bu pazar da yine emperyalizme bağımlı olacaktır. Kapitalist ilişkiler temelinde, başka bir olanak yoktur. Kapitalizmin temelinde yatan çıkar kavgasıdır. Sömürden pay kopartma kavgasıdır. Bu kavgada kullanılan din, kültür, tarih vs. farklılıkları ise tam anlamıyla göstermeliktir, çıkarılan gizlemenin örtüstüdür.

Bu durumda işçi sınıfının tavrını ne olmalıdır? Bu durumda "AB'ne Hayır!" demek anlamlı bir tavır olmayacaktır. AB ile ilişkiler de "evet" ve "hayır" demek, sonuç olarak kapitalist düzeni kabul etmek demektir. AB'ye tam üye olursa da; bu günkü durum devam etse de kapitalist temeller ve ilişkiler devam edecektir. AB'ye karşı çıkınayı "yurtseverlik" olarak göstermek isteyenler de var. İşçi sınıfı ise burjuva egemenlik koşullarında "vatansever" olamaz. Burada burjuva vatanseverlik hayrağm taşıyanlar küçük burjuvalardır. Burjuvazinin terk ettiği "vatanseverlik" hayrağm, küçük burjuvazi devam ettiriyor. İşçi küçük burjuvaları bırakıp, devrimci sınıf tavrını ortaya koymalıdır. İşçi sınıfı açısından temel sorun, kapitalist topluma son vermek; sosyalist toplumu kurmaktır. Bu doğru ve devrimci amaç için en radikal eylem biçimlerini gündemine almalıdır. Devrim yoluyla sermaye egemenliğine son vermek yalnızca AB ile bağımlılık ilişkilerine değil, tüm emperyalist ülkelerle bağımlılık ilişkilerine son vermek; kapitalist sistemden çıkmak, işçi sınıfının temel devrimci tavrı olacaktır. İşçi sınıfına AB konusunda "evet" ya da "hayır" gibi, Portekiz, İspanya halkının içine sokulduğu dar çembere düşmemesi için, devrim ve sosyalizm hedefini göstermek tek doğru tavidir. Aslında, AB, Türkiye halklarını sefalete sürükleyerek; bu devrimin koşullarını kendi elleriyle hazırlamış oluyor.

Cihan YILDIRIM

LEGALİZM BİR BATAKLIKTIR

2. Bölüm

ÖZGÜRLÜK DÜNYASI'NIN SORUNU YASALLIKTAN ÖTE PARLAMENTERİZMDİR

Özgürlük Dünyası yasal parti olanaklarıyla ilgili ilk görüşlerini 92 yılında açıklamıştı. O yıl yayımlanan TDKP raporunda yasal olanakların genişleyebileceği ve bu olanaklardan yararlanmak için hazır olmak gerektiği dile geldi. Fakat böyle bir yönelimi, devrimci bir çabı ve illegal bir yapının biçimlendirdiği tabanına anlatmakta ve kabul ettirebilmekte büyük zorluklar çektiği belli oluyor. Bu tarihten uzun süre sonra yasal parti konusuna dönülmedi. 94'ün sonundan itibaren, önce sendika yöneticilerinin ağzından bu hedef dilelendirildi. Ve 95 yılında Özgürlük Dünyası, arka arkaya çıkardığı yazılarla bu işe açık açık talip oldu. 93 yılı ile bu yana yasal olanakların kullanılmasını yöntimsel olarak bir gelişme olduğu söylenemez. Tam tersine, artan devlet terörü, ayaklanmalar biçimini alan devrimci çıkışlar, parlamentoculuktan yığılıları daha fazla uzaklaştırdı. Ancak TDKP, yasal olanakların kullanılabilmesini, kendi tabanını ikna etmeye dayandırdığı görülmüyor. Şimdilerde TDKP içerisinde bu eğilime karşı çıkan ciddi bir muhalefet sesi duyulmuyor. Bu çok önemli yeni kararların alınmasında parti örgütünün nasıl bir rol oynadığı tartışılır. Çünkü proletaryanın partisi olduğunu söyleyen TDKP, böylesi önemli yönelimleri ne bir kongrede, ne de bir konferans düzeyinde bir örgütlenmede karar altına almıştır. Ama işin bu yönü hiç ilgilendirmiyor. Sadece kendisine leninist tipte parti yakıştırmayı yapan TDKP'nin kondisiyle ilgili hayati kararlar nasıl devranlabildiğini göstermek açısından önemli bir nokta. Konumuza dönersek, yasalılık eğiliminin açık açık dile getirilemediği 92 yılından 94 yılı sonu arasında, TDKP'nin yasal parti için gerekli ortamı daha çok kendi içinde hazırladığını anlamak zor değil.

Özgürlük Dünyası'nın 76. ve 77. sayılarında yayımlanan "Yasal çabı ve yasalılık" başlıklı yazı, yasal eğilimi leninizme dayandırmakla kalıyor, parlamenterizmi her dönem geçerli bir zorunlu taktik olarak ilan ediyor. Yazının bütünü okunduğunda, Özgürlük Dünyası'nın hala daha ürkek adımlar attığını, yasalılığı açıkça savunmasına karşın, devrimci unsurlarını susmasını sağlayacak söylemleri de yazının arasına sıkıştırdığını; öte yandan yasal parti gerekliliğini anlatmakta nasıl zorlandığını görmek mümkün. Ancak sayı 77'de "Gündemleşen ihtiyaç, açık işçi-emekçi partisi" başlıklı yazıyla, 78. sayıda yayımlanan "Grup partisi mi, kitle partisi mi?" adlı yazı, yasal partinin amaçları üzerine, daha ayakları yere basan ve işin püf noktalarına değinen yazılar.

76. sayıdaki yazı, yasal çabıyı zorunlu bir biçim haline getirirken, bu yazıyı okuyan kişi yasal partiyi ilkesel bir sorun haline getiren düşünce karşısında şaşırıyor. Hele ki bu zorunluluk Lenin'e dayandırılınca, leninizmin böylesi liberal bir öğretiler düzeyinde alçaltılmasına insan üzülüyor. Bütün legal tasfiyecilerde bu güne kadar görüldüğü gibi, kendine Lenin'den kanıt bulmaya çalışırken şaşmaz biçimde dayandıkları "Sol Komünizm..." broşürünün devrimci içeriğinden soyutlanması çabası, bu yazılarda da mevcut. İşte Özgürlük Dünyası'nın "sol komünizm..." broşüründen ne anladığını en iyi biçimde özetleyen paragraf:

"Bütün biçimleri, araç ve silahların birlikte kullanılması ve legal ve illegal biçimlerinin biriktirilmesinin, bunlar, hem kitlelerin içerisinde hareket ettikleri toplumsal etkinlik alanlarını ve dolayısıyla, kitlelerin kazanılmasını ilgilendirdiklerini, hem de hangi aracın daha pratik ya da elverişli olacağını (kesin hesaplaşma anı gelip geçtiğinde) önceden kestirmek mümkün olmadığı için zorunluluğu..." (abç)

Evet, "sol komünizm..." bize bunu anlatıyor. Yani Lenin, örneğin İki Taktik'te savunduğu "devrimci ey-

lem'in kendisinin kitlelerin üzerinde muazzam bir eğitici etki yarattığı" ve "ancak, ayaklanmanın elverişli bir araç olduğuna" dair düşünceleri ve 17 ekimi öncesinde "ayaklanmayı bir sanat olarak görmek" anlayışını bırakmış, gene aynı Lenin, bu kez 1920 yılında yayımlanan "Sol komünizm", broşüründe, -tasfiyeciler kafanın sunduğu gibi-, kesin hesaplaşma anı gelip geçtiğinde hangi aracın daha elverişli olduğunun belli olmayacağını ileri süren kaba parlamenterist ve liberal görüşleri savunur duruma düşmüştür. Buna kim inanır! Hiç bir bilinçli işçi, istisnai devrimin kıvılcımının, hele ki kesin hesaplaşmanın kıvılcımının hep silahlı ayaklanmalarla çıktığını, son kararın da hep bu silahlı zor tarafından belirlendiğini çok iyi bilen bir işçi, leninizmi, tasfiyeciler kafanın sunduğu gibi liberal, katatstrofik bir söylemle özdeş tutamaz. Özgürlük Dünyası, Lenin'den bol bol alıntı yapmış, yaptığı yorumlarla ancak sendika bürokratlarını ve onun peşine takılanları kandırabilir.

Ama Lenin, başta Hollandalı, İngiliz ve Alman komünistlerinin "sol" görüşlerini eleştiriye tabi tutarken; bu ülkelerin parlamentocu geleneğini, özellikle İngiliz işçi sınıfının büyük ölçüde oportünizmin peşine takılması olduğunu hesaba katıyordu. Buradan hareketle en gerici sendikalarda olduğu kadar, parlamento içerisinde işçileri kandırmaya devam eden oportünizmin ayak surçmelerini ve tutarsızlığını göstermenin önemini belirtiyordu. Bunu yaparken asla bir parlamenterizm savunusuna düşmemiştir Lenin, gelişimin belli evresinde ve belli ülkelerin siyasal koşulları çerçevesinde, parlamenter mücadeleyi reddetmenin büyük bir sol hata olduğunu marksistlere kavrattırmaya çalışıyordu. Oysa:

"Sağ doktrincilik, ancak eski biçimleri benimsemeye inatlılık ediyor. Bu, yeni içeriği tanımadığı için tam olarak iflas etmiştir. Sol doktrincilik ise, yeni içeriğin mümkün olan ve akla gelebilecek bütün biçimlere yol açtığı, devrimci görevimizin bütün bu

savaşını biçimlerini benimsemek olduğunu, bir biçim ile ötekini alabildiğince tanımlamayı öğrenmek olduğunu, bir biçim yerine ötekini koyabilme-ki olduğunu, kendi sınıfımız tarafından ve kendi çabamızla meydana gelmiş olmayan her türlü değişmeye taktikini uydurmak olduğunu görmeden, belirli eski biçimleri mutlak olarak reddetmekte ısrat ediyor. (Sol kömünizm... Sf. 102, abç).

Lenin'in bahsettiği eski biçim 1. ve 2. Enternasyonal zamanında Avrupa ülkelerinde başarıyla uygulanan parlamenter mücadeledir. Yeni olmasa, devrimci bir çekirdek ve devrimci eylemlerle, parlamenter yolun dışında, Sovyet tipi örgütlenmeler yönetilecek ayaklanmadır. Ve Lenin, bu biçimlerin hepsini kullanmayı öğrenmek gerektiğinden, siyasi koşulların değişimiyle birlikte, bir biçimin yerini, diğerinin almasından bahsediyor. Peki Ö.D. ne diyor? "Bütün biçimlerin... birlikte kullanılması... zorunludur." Lenin tüm yazarlık ve liderlik yaşamı boyunca, mücadele biçimlerine tarihsel yaklaşımdan bahsetmiş, sürekli olarak bu konudaki sapmalarla uğraşmıştır. Bu tarihsel yaklaşımın yerine, "ne yandan geçelim, ne serden" yaklaşımı, açıkça leninizmi liberal bir eğretiye dönüştürmektedir.

Özgürlük Dünyası, Lenin'in, marksizmin hiçbir mücadele biçimini baştan reddetmeyeceği biçimindeki düşüncesini, kendi yasal reformist yüzünü maskelenecek biçimde garptıyor. Bu çarpıtmayı, marksizmin bütün mücadele biçimlerini belli bir anda, bir arada kullanacağı, alınakça sonucunu çıkarıyor. Oysa, Lenin bazı mücadele biçimlerinin her koşul altında kesin biçimde reddeden dogmatik düşünceleri mahkûm etmeye çalışırken, bu düşüncesiyle, marksizmin yaratıcılığına ve pratikten öğrenme yeteneğine, mücadele biçimlerine tarihsel yaklaşımına işaret ediyordu. Bu yüzden marksizmin hiçbir mücadele biçimi daha baştan reddetmeyeceğini söyleyen Lenin bazı mücadele biçimlerinin öne geçeceğini, başlıca biçimler haline geleceğini; bazılarının ise değişikliğe uğrayacağını ya da geri plana düşeceğini şöyle ifade eder:

"... İktisadi devrimin farklı aşamalarında, siyasal, ulusal-kültürel, yaşam

ve öteki koşullardaki farklılığa bağlı olarak, farklı savaşım biçimleri öne geçer ve savaşımın başlıca biçimleri halini alır; ve bununla bağlantılı olarak, ikinci yedek savaşım biçimleri de değişikliğe uğrar. Belirli bir hareketin, belirli bir aşamasındaki somut durumun ayrıntılı bir incelemesini yapmaksızın herhangi bir özel savaşım aracı kullanıp kullanmayacağı sorusuna evet ya da hayır biçiminde verilecek, yanıt, marksist tutumuünden hareketle, belirli bir anlamına gelir." (Marx, Engels, Marksizm, Sf. 132)

Mücadele biçimlerinin bir arada kullanılmasını öneren Ö.D. Lenin'in

Devrimci zoru

yardan yere vuran, üzerinde

"kör terör, maceracılık"

diye tepinen bir yapının,

umutsuzca bir bataklıkın

dibinde olduğunu

kanıtlamaya gerek var mı?

işte bu özelli düşüncesini görmeliktendir geliyor.

Öte yandan bütün biçimleri bir arada kullanmayı öğütleyen bir düşüncenin devrimci zor yöntemlerine bu kadar çok küfür etmemesi gerekir. Ve böyle bir koşulda, bütün yöntemleri bir arada kullanmayı Lenin'e dayandırmak için, reel bir reformist tavır olarak ele almadık. Ama devrimci zoru yerdan yere vuran, üzerinde "kör terör, maceracılık" diye bağırarak tepinen bir yapının, umutsuzca bir bataklık dibinde olduğunu kanıtlamaya gerek var mı? Bu saptama Ö.D.'nin yasal olanakları değil, parlamenterizmi hedeflediğinin önemli bir göstergesi olarak önümüzde duruyor. Bu olgu bir saptama, tüm bir yazının "devrim" kelimesini fırsat bulduk-

ça tekrarlırsa da, bir kez bile 'zora dayalı devrim'i ağzına almamasına insan artık şaşırıyor.

Son hesaplaşma anı geldiğinde bile, parlamentonun mu yoksa, diğer araçların mu uygun olabileceğini bilemeyeceğimizi görüşünü Lenin'in görüşüne sığınarak bizlere yutturmaya çalışan yazar, 77. sayıya devam eden yazısında, aslında için püf noktalarına dokunuyor. Açık-yasal partinin çizgileri, işlevi ve hangi niyetlerin ürünü olduğu, bu yazıda daha açık. Ama bu açıklıkla birlikte sıkıntılar da artıyor. Birbirini geçersizleştiren paragrafların arka arkaya gelmesi artık kaçınılmaz, yazarın kendini alamadığı bir durum olmuş. Yazının başlangıcı yasadışı temelde örgütlenmiş partinin önemi üzerine genel söylemlerle bezelenmiş olsa da, işte şu cümle, yasal partinin nasıl bir beklenti üzerine şekillendiğini gösteriyor:

"Fransa'da elde edilmiş olan şey, siyasi özgürlük ve demokratik kurumsallaşmanın genel temeli, örneğin Türkiye'de varmış gibi düşünülüp yapılamayacak olan, ama elde edilmeye mücadeleye bağlı olan bir şeydir."

Zaten yazar yasal partiyi siyasi özgürlüklerin kazanılması amacıyla bir parçası olarak gördüğünü ileride açıklıyor. Parlamenter yolların Fransa gibi ülkelerde benzer açık hale gelmesinin mücadelelerin bir amacı haline getirmek, yazarın ve temsil ettiği yapının bir tercihi olabilir. Ama bizler, tam bu amacın ve görüşün su kalmaması reformizmi olduğunu, tam da leninizmi yazar gibilerin ellerinde oynacak olmaktan kurtarmak için, söylemeyi zorunlu sayacağız.

Siyasal özgürlükleri Fransa gibi kazanmayı umut O.D., bu satırlardan sonra dile getirdiği düşüncüyü laf arasında boğmak için, hemen arka arkaya, "siyasi özgürlüklerin genel(?) temelini kazanılmasın", devrimin temel hedeflerinden olduğunu açıklama çabasına girişiyor.

Ya şuna ne demeli?

"Faşist diktatörlük koşullarında, ya devrimci kalınacak ve bunun olmazsa olmaz koşulu örgütün yasadışı türü vazgeçilmez bir araç olarak sehiplenilecektir; yada sistem içi gerici faşist egemenlik koşullarında boyun eğecek, onun "demokratik" liberal

maskelerinden biri olunacak ve yasal çalkı oyunu oynanacaktır. Üksinin ortası yoktur.'

Ama yavaş gidin bay legalist, çünkü bu satırları yazdığımız derginin aynı sayısında baş yazı "Gündemleşen İhtiyac: Açık işçi emekçi partisi" adını taşıyor. Ya sizin haberiniz olmadan birileri orta yolu bulmuş, ya da siz sadece malı kurtarmak uğraşı içindesiniz. Yazarın kendini kandırdığını düşünmek kadar saf değiliz.

Ever, birileri faşizmin liberal maskesi olmaktan da kurtulacak bir formül bulmuş. Nedir o formül? Yani yeni kurulacak yasal bir partiyi, zaten kurulu bulunan BSP, SİP gibi liberal maskelerden farklılaştıran etmen nedir? "Proje" sahiplerinin bu soruya verdiği tek cevap, kendi girişimlerinin gerçekten işçilere dayandığını, ama diğer girişimlerin bir aydan birliği olduğunu tekrarlamak işte size boş yavanlaf kalabahçı... «Proje» sahiplerinin belki de tek şansı, içinde işçi lafı geçen her girişimi ayakta tutuşkyan ayukların hala daha çokça bulunuyor oluşudur. Peki ama bu, 'gerçekten işçiye dayanmak' liberal kuklalar olmaktan insanı kurtarır mı? Yıllar önce aynı laflar ve hayallerle Bolşeviklerin karşısına çıkan legal tasfiyecileri, Lenin, şu soruyla susturmuştu: 'Peki, bayrağımıza ne yazacaksınız?'

Doğrusu, kaçamak da olsa bu sorunun cevabı 78. sayıda 'Grup partisi mi, kitle partisi mi?' adlı yazıda veriliyor. Açık partinin, geniş emekçi yığınların bir ihtiyaç haline geldiği söyleniyor ve, "... sendika ve derneklerin yetersiz kaldığını görüyor ve en sıradan Haklarını bile sahip çıkabilmek için, emeklilik yasasına, özelleştirmeye, sendikalaştırılmaya ve işten atmalara karşı, siyasal demokrasi ve özgürlükler için seslerini yükseltip bak elde edebilmek için politik bir parti olarak örgütlenmelerinin şart olduğunu görüyor, dile getiriyor, en azından hissediyorlar" deniyor.

Yukarıda sayılan ve aslında bir sendikaların programından öte bir şey ifade etmeyen istemlerle, değişik olan, bir sendikadan daha fazla olan ne var. Geniş emekçi yığınların sistem içi haklarının ve siyasal özgürlüklerinin elde edilebileceği hayali... İşte

yasal partinin bayrağında yazanlar. Ama bu bayrak kesinlikle proletaryanın mücadelesinin rengini, şimdiden kızıl renge taşınmıyor, sapsarı bir bayrak bu ve daha şimdiden Bayram Mensal gibilerin bu bayrağı seve seve taşıyacağına garanti veriliz.

Boylece, hemen aynı yanda sosyalistlerin birliğini, burjuva yasallık sistemini dönüştürmenin (tevet tamamına 'dönüştürmenin') örgütülüğü olarak sunulduğunda, yazarın bir dil ve kalem sürçmesi yapmadığına kesin olarak inanabiliyoruz.

Oysa Ö.D. yazarlarının da dile getirdiği bir gerçek var. Yığınlar bir kalkışma içerisinde, Gazı, Umruniye bu kalkışmanın ayaklanmaya varan bir aşırma noktası. Ve bu hareketlilik içerisinde parlamentoya olan güven hızla azalmakta. Ever yığınlar siyasal özgürlükler için mücadele ediyor, Bulgaristan'da bir dönüş olduğu gibi bu sadece niyet düzeyinde değil, pratiğe geçen ve hatta bu uğurda ölmü bile göve aldıklarını gösteren bir aşırmadayız. Eğer yasadışı leninist partinin bu potansiyeli, yani parlamento dışında gelişen, yayılan bir siyasal özgürlük mücadelesini kendi çepertinde toparlayabilecek beceriyi, esnekliği

**Önce, ürkek adımlarla,
sadece
devrim mücadelesinde
geri kalanları kapsamak için
yasal parti önerilir;
sonra bu parti
yasal özgürlüklerin
elde edilmesinde zorunlu
araç haline getirilir;
en son adımda ise
parti mecliste
en büyük çoğunluğu
hedefler hale gelir ve
işte o an gelip çatığında
TDKP kendi içinde
mutlaka yeni bir
Allende çıkartır.**

ve ataklığı gösteremeyeceğine inanıyorsanız, neden ortalağacıp, 'yasadılığık bizi boğuyor, açık havaya, açık havaya' diye bahırmıyorsunuz?

Açık yasal parti Lenin'in söylemiyle ayıktıktır. Çünkü siyasal süreç öyle bir noktadadır ki, en reformist parti olan BSP'ye bile 'huzurlu bir yasallık' sağlamıyor. ÖD'nin düşündüğü ve dile getirdiği parti BSP'nin bir adım bile önünde değildir. Fakat, diyelim ki, iddialarına uygun bir devrimci potansiyelini yaratırlar. O zaman da, bu partiyi kuran işçi önderlerini bekleyen şey yasal mücadele değil, yasallık mücadelesidir. Ezzece gibi parti kapanılan bir politik ortamda yasallık, olmayacak hayaller ve projeler peşinde işçi sınıfını uyutacaktır. Ama ÖD, iki kere hayal görüyor. Hem yasallık hayalini, hem de reformlarla burjuva yasallığını dönüştürmek hayalini. Ama şu aşırıda 'Grup partisi mi, kitle partisi mi?' başlıklı yazıdan aktaracağım bölüm, ÖD yazarlarının hayal dünyasının genişliğine iyi bir ölçüt:

'İP-BSP-grup partileri olarak seçimlerde kaçınılmazlıkla, çok az oy alırken, 65 milyonun en az 60 milyonunu kucaklamak üzere, belki bu partilerin aldıkları toplam oy kadar örgütlü güçle yola çıkmaktan başka çaresi olmayan işçi-emekçi partisi, milyonların oyuna talip bir güç merkezi olacaktır.'

Eh, bu yasal güç merkezi bunca oyu aldıktan sonra eli değmişken, burjuva yasallığına da dönüştürürler. Ama işte görüyorsunuz, yasallıkla oynamanın sonucunu: Önce, ürkek adımlarla, sadece devrim mücadelesinde geri kalanları kapsamak için yasal parti önerilir; sonra bu parti yasal özgürlüklerin elde edilmesinde zorunlu araç haline getirilir; en son adımda ise parti mecliste en büyük çoğunluğu hedefler hale gelir ve işte o an gelip çatığında TDKP kendi içinde mutlaka yeni bir Allende çıkartır.

Bataklığın içinde atılan her adım insanı daha hızlı bataklığa gömer. Legalizm bir bataklıktır. TDKP daha şimdiden bu acı gerçeği en iyi şekilde özetliyor.

Selenay BERDAN

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

YENİ ZAFERLERİ BİRLİKTE YARATACAĞIZ

Yaşamın her alanında sınıflar arasındaki çatışmanın büyüdüğüne ve emekçi yığınların mücadele cephesinde seslerini yükselttiklerine tanık oluyoruz. Koşulların devrimci olma ve karşı-devrim cephesinin devrimcilerle, ezilen-emekçi kesimlere yönelik topyekûn saldırısı karşısında 'birlikte mücadele'nin önemi daha iyi kavranıyor. Buna uygun davranış biçimleri kendiliğinden gelişiyor. 'Mücadele birliği' şiarı koşullara uygun olarak yaşam buluyor.

Cezavlerindeki devrimci tutsakların son açık direnişi ve bu direniş süresince devrimci tutsak ailelerinin gerçekleştirdiği bir dizi eylemlik, destek, dayanışma, yardımlaşma kampanyaları ortak mücadele etme gerekliliğinin bu cephelerde kavrandığının göstergesidir. Direniş sırasında oluşturulan (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Yardımlaşma Platformu) DETUDAP bunun ilk adımdır. Bu adımların önümüzdeki süreçte aklışması kaçınılmazdır. Devrimcilerin ve devrimci-demokrat kesimin, düşmanın saldırılarına karşı koyabilmesinin tek yolu güçlerin birleştirilmesidir.

DETUDAP, devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliğini gerçekleştirmek amacıyla ve perspektifiyle oluşturuldu.

Koşullar ve dönem karşı-devrim cephesinin sömür saldırıları karşısında tek çıkış olmayı gerektiriyor. Buca Cezav'inde yaşanan katliamın ardından direniş destanı yazan 1300 tutsak bu birleşikle ve dayanışma hareket ettiler. Buca Katliamı devrimcilerle

yönelik bir katliamdı. Devrimci tutsakların özgür beyinlerini tutsak almayı, onları kişiselleştirmeyi, devrimci-militan kimliklerinden koparmayı hedefleyen bir saldırıydı.

Bu saldırının ardından burjuva basının kurumları, burjuva partileri ve diğer tüm burjuva kurumlar ağız birliği etmişcesine

duyarlılığın yetersiz olmasının olumsuzluğu bir yana, direnişe destek eylemlilikleriyle katılan aileler saldırılara karşı birlikte örgütlenmenin önemini kavradılar. Zaferin bu yaklaşımla kazanılacağını gördüler.

Bu yönüyle açık direniş, açık direnişe destek eylemleri önemli bir gerçeğin al-

tinu çözü. 'Zafer ortak mücadelesinin ürünü olacaktır.'

Önümüzdeki süreçte kavga daha da büyüyecek. Toplumsal muhalefetin bir başka cephesi cezaevleri de yeni saldırılara karşı karşıya kalacak. Yeni direnişler örgütleyecek ve düşmanın kalelerine bu kez bizler saldıracağız. 'Mücadele Birliği' şiarını her alanda olduğu gibi cezaevlerinde, devrimci tutsaklar ve devrimci tutsak aileleri arasında

ne katliamı aklamaya veya geçiştirmeye çalıştılar. Kamsuyu doğru bir biçimde bilgilendirilmedi. Katliamın yaşandığı dönemde yetkililerin cezaevlerine yönelik verdikleri demeçler dahi pratikteki saldırılarıyla bütünleşiyordu. Aynı şekilde devrimci tutsakların da birlikte davranması, saldırılara birlikte karşı koyması gerekiyordu. Bu yaklaşımla 23 cezaevi açık grevine başladı ve direniş geniş bir alana yayıldı.

Diğarda gerçekleştirilen eylemlerde de bu ortak tavır yansımaları buldu. Devrimci tutsak aileleri devrimci tutsakları yalnız bırakmayacaklarını haykırdılar meydanlarda. Devletin saldırılarına birlikte karşı koydular, birlikte gıztına alındılar. Katliamın ve

da yaşama geçirmek zorundayız.

Yeni zaferleri birlikte yaratacağız.

YAŞASIN
DEVRİMCİ TUTSAKLARIN
ve
DEVRİMCİ TUTSAK
AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN
HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!

ELAZIĞ CEZAEVİNDE DEVLET TERÖRÜ

Yaklaşık 65 devrimci-yurtsever tutsağın bulunduğu Elazığ Cezaevi hak gasplarının üst boyutta yaşandığı bir cezaevi. Devrimci tutsaklara ve tutsak yakınlarına yönelik saldırıların günden güne arttığı bu cezaevinde devrimci tutsaklar seslerini duyuramıyorlar. Cezaevi müdürü "İstersem hepsini öldürürüm. 65 insan ölmüş çok mu?" diyerek "Beni bakan bağlamaz, burada herşey benim" türünden sözler söylüyor. Devrimci tutsaklar mahkemeye götürülüp getirilirken öldüresiye dövülüyorlar, koğuşlara sık sık operasyon çekiliyor. Devrimci tutsak yakını Hayriye Tekin, en son görüşe gittiğinde ağabeyinin yüzünde ve boynunda morluklar gördüğünü söylüyor. Hayriye Tekin ayrıca, cezaevi idaresinin görüşe gelenlere de baskı yaptığını ve gelmemeleri yönünde tehdit edildiklerini belirtiyor. Ve ekliyor; "Görüşe çıktığımızda ikimizin yanında da askerler ve gardiyanlar oluyor, en çok 15 dakika görüşebiliyoruz. Bize siz "vatan haini"siniz" diyorlar."

Elazığ Cezaevi'nde genel direniş süresince 40 günü aşan süresiz açlık direnişi yaşandı. Tutsakların sağlık durumları çok kötü ve Elazığ Cezaevi tutukevi olmasına rağmen, cezaevi idaresi, hükümlülere keyfi davranarak başka cezaevlerine nakletmiyor.

***

5 Kasım'da kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önündeki oturma eyleminin 24. haftasında gözaltında katledilen Ayşenur Şimşek anıldı. Ayşenur Şimşek faşist devlet güçlerince 24 Ocak 1995'te gözaltına alınmış ve 12 Nisan 1995'de Kırkkale'de cesedi bulunmuştu.

***

11 Kasım'da ise Özgür Gündem muhabiri Nazım Babaoğlu anıldı. Nazım Babaoğlu yurtsever-devrimci bir insandı ve halkların kurtuluşu için mücadele ederken faşist devlet güçlerince gözaltında kaybedilmişti.

***

Polis, devrimci, demokrat, yurtsever insanları sindirme politikası sonuç vermeyince onları kişiliksizleştirme yönünde planlar yapıyor. Bunun son örneğini cezaevlerindeki devrimci tutsakların başlattığı açlık direnişini destek amacıyla BSP Avcılar İlçe Binasında başlatılan açlık grevine katılan Kurtuluş okuru Ebru Sert polis tarafından gözaltına alınarak kendisine ajanlık teklifi yapıldı. Devrimcileri kişiliksizleştirmeye yönelik bu yaklaşımlar onların acizliğidir, çaresizliğidir.

BASKILAR, KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

CEZAEVLERİNDEN MESAJLAR

Açlık direnişimiz 43. gününde zaferle noktalandı. Kazanacağımızı biliyorduk. Faşizmin saldırılarını direnerek ve taviz vermemekle püskürteceğimize inanıyorduk. Birçok arkadaşımızın sağlık durumu hala iyi değil ama moralimiz ve coşkumuz çok iyi. Devlete geri adım attıracağımızdan emindik. Yoruçu bir koşuydu, bedenlerimiz yorgun düştü ama düşüncelerimiz ve yüreğimiz pırıl pırıl. Halklarımızın kurtuluşu için cezaevine düşen tüm devrimcileri kutluyorum. Yeni direnişleri birlikte yaratacağız.

**Sağmalcılar Cezaevi
TKEP/LENİNİST
Davası Tutsakları adına
Ümit Onursal ÖZAT**

Selam olsun direniş bayrağını dalga dalga yükselten dostlara, yoldaşlara. Ve analar, bizim analarımız... Açlık grevi direnişimizi omuzlarında alanlara taşyan analarımız. Devlet bir kez daha gücümüz karşısında sarsıldı. Bir kez daha geri adım

etti, bir kez daha asil kimin güçlü olduğunu gördü. Devrim seveşiminde kazanan biz olacağız.

**Amasya Cezaevi
TKEP/LENİNİST Davası Tutsağı
ALİ YILMAZ**

23 Cezaevinde başlatılan süresiz açlık direnişi zaferle taçlandı. Taleplerimiz kabul edildi. Tarih bir kez daha baş eğmeyenlerin başarıya ulaştığına tanık oldu.

**Yozgat Cezaevi
TKEP/LENİNİST Davası Tutsağı
MUTLU YILDIRIM**

"Çünkü tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söyler."

Tarihin en güzel yerinde son sözü biz söyleyeceğiz. Tıpkı süresiz açlık direnişimizin sonunda zaferimizi haykırduğumuz ve birlikte halaya durduğumuz gibi.

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TKEP/LENİNİST Davası Tutsağı
BAKİ YAŞ**

Faşizmin her saldırısına yeni direnişleri ve yeni zaferleri de beraberinde getiriyor. Devrimci tutsaklar canları pahasına kazanılmış haklarını koruyacaklar ve her cezaevi birer direniş ocağı olacak. Zaferimizi selamlıyorum.

Burjuvazi döktüğü kanın önünde diz çökecek dedik daha direnişin başında. Ve burjuvazi döktüğü kanın önünde diz çöktü.

**Bartın Cezaevi
TKEP/LENİNİST
Davası Tutsağı
DOĞAN AĞRI**

DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN

1 KASIM 1995

Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'ndeki Açlık Grevi Direnişi devam ederken,

DETUDAP'lı (Devrimci Tutusaklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu) aileler eylemliliklerin yükseltilmesi kararıyla Ankara'ya gitmek üzere yola çıktılar.

2 KASIM 1995

DETUDAP'lı aileler Ankara İHD Genel Merkezi'nde sürmekte olan Açlık Grevi'nin 19. gününde Ankara'ya vardılar. Aynı gün Adalet Bakanlığı, CHP Genel Merkezi ve Mecliste yetkililerle görüşerek açlık grevinin anlaşma ile sonuçlanması için taleplerin kabul edilmesini istediler. Yetkililer "Şeref Sözü" vererek olayın 24 saat içinde çözüleceğini söylediler. Bunun üzerine aileler yetkililere son bir 24 saat vererek Adalet Bakanlığı içinde başlattıkları oturma eylemine son verdiler. Aynı saatlerde Ankara Barolar Birliği Başkanı Önder Sav ile görüşmek istediklerini onunla görüşmeden Baro'dan çıkmayacaklarını söyleyen tutsak aileleri Önder Sav'ın kendileriyle görüşüp talepleri yetkililerle görüşeceğini söylemesi üzerine Baro'dan ayrıldılar.

3 KASIM 1995

Bir gün önce aldıkları "Şeref Sözü" üzerine Adalet Bakanlığı'na gidilen tutuklu aileleri taleplerin kabul edilmediğini öğrenince Adalet Bakanlığı'ndan çıkmayarak oturma eylemi başlattılar. Mesai saatinin bitmesine rağmen Adalet Bakanlığı'ndan çıkmayan tutuklu aileleri polis zoru ile dışarı çıkarıldılar. Eylemde polislin tehdidine maruz kaldıklarını belirterek "Çocuklarımızı devlete ve onun uşağı polistere öldürtmeyeceğiz. 'Şeref Sözü' veren yetkililer şerefsizliklerini kendi ağızları ile bir kez daha itiraf etmiş oldu." dediler.

4 KASIM 1995

Devrimci Tutusak Aileleri, Adalet Bakanlığı'na giderek müsteşar ile görüşeceklerini söylediler. Müsteşarla görüşmelerinin ardından bir aile özel bir radyonun yaptığı cezaevleri ile ilgili programa telefonla katıldı.

5 KASIM 1995

Tutuklu Aileleri Milletvekilleri ile görüşmek üzere Meclis'e gittiler. Meclisin Dikmen Kapısına geldiklerinde, polislin kendilerini içeriye almaması üzerine Oturma Eylemi'ne başladılar.

Bunun üzerine, polis, aileleri abluca altına alarak dağıtmalarını söyledi. Ailelerin eyleme devam etmekte kararlı olduklarını belirtmeleri üzerine polis ailelere saldırdı. Aileler polislin bu saldırısına, birbirlerine kenetlenerek ve "Çocuklarımızı Öldürtmeyeceğiz!", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!"

sloganları ile karşılık verdiler. Ailelere saldıran polis, 39 devrimci tutsak yakını yerlerde sürükleyerek ve vahşice döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar 6 saat sonra serbest bırakılırken DETAK'lı bir tutuklu yakını alıkonuldu ve bir gün sonra serbest bırakıldı.

6 KASIM 1995

Aileler Ankara'da Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör ile görüştü. İstanbul'da DETUDAP'lı aileler İnterstar televizyona önünde bir basın açıklaması yaptı. 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Yeni Buca'lar İstemiyoruz!", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın" pankartları taşındı.

7 KASIM 1995

Devrimci Tutusaklara yönelik baskıları protesto etmek ve açlık direnişine destek vermek amacıyla CHP Beyoğlu İlçe Merkez Binası, Genç Ekin Müzik Topluluğu, Grup Munzur, Grup Kutup Yıldızı, Özgürlük Türküsü Sanatçıları tarafından işgal edildi. İşgalde (Devrimci Tutusak Aileleri Komiteleri) DETAK çalışmalarına destek veren Genç Ekin Sanat Merkezi emekçisi Neslihan Tokur ile 6 devrimci sanatçı gözaltına alındılar.

Gözaltına alınanlar için 10 gün gözetim süresi alınırken yoğun işkence gördükleri açıklandı.

Aynı gün Bağcılar Barbaros Lisesi önünde cezaevlerindeki genel direnişi selamlayan ve paralı eğitimi protesto eden Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), yaptığı basın açıklaması sonrasında 14 yaşındaki lise öğrencisi Evrim Öktem polis tarafından yaralandı. Evrim Öktem bacağından kurşunla yaralandı ve hala hastanede tedavi görüyor.

Ve burjuvazi döktüğü kanın önün-

de diz çöktü. Devlet devrimci tutsakların taleplerini kabul etti. Ailelerin DETUDAP örgütlenmesi ile katıldığı DİRENİŞ ZAFERLE SONUÇLANDI.

8 KASIM 1995

DETUDAP, Tabibler Odası'nda bir basın açıklaması düzenledi. Direnişi başından sonuna dek değerlendiren aileler "Bundan sonra da birliğimizle zafere ulaşacağız" dediler. CHP'yi işgal eden sanatçılardan birisinin DETAK'lı kardeşi de "Biliyoruz şu anda işkence altındalar, yüreklerimiz yüreklerinin yanında, insanlık onuru işkenceyi bir kez daha yeniyor" dedi.

10 KASIM 1995

Cezaevine girişe giden tutuklu yakınlara gözaltı operasyonu.

Tutuklu yakınlarından aralarında 10 gün önce tahliye olan DETAK'lı Meral Çavundur'un da bulunduğu 10'un üzerinde insan kaçırılarak gözaltına alındı, bir kısmı serbest bırakılırken Meral Çavundur, Zülcihan Şahin ve Birgül Kutan sorgulanmak üzere Vatan Caddesindeki işkencehaneye götürüldüler.

11 KASIM 1995

İstanbul İHD'de Bağcılar Barbaros Lisesi önünde polis tarafından vurulan Evrim Öktem'in ailesi ve DETAK bir basın açıklaması yaptı. Evrim Öktem'in vurulması ve polislin keyfi tutumla yoğunlaştırdığı gözaltı operasyonları protesto edildi.

12 KASIM 1995

11 Kasım 1995 günü İstanbul TÜ-YAP Kitap Fuarı'nda Evrim Öktem'in vurulmasını protesto etmek amacıyla basın açıklaması yapan Devrimci Öğrenci Birliği'nden altı kişinin dövülerek gözaltına alınması üzerine DETAK gözaltıları ve baskıları protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

15 119 1995

GENEL DİRENİŞİN EMEKÇİSİ DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN

Bir katliam yaşandı Buca'da Zaten var olan saldırılar katliam düzeyine çıkmıştı. Üç güzel insan sağarak ölümsüzleşti.

Yeni katliamları önlemek, saldırılara karşı devlete geri adım attırma için genel bir direniş başlatıldı cezaevlerinde.

Devrimci tutsakların en etkili silahlarından birisi süresiz açlık grevi direniş. Kimi cezaevlerinde 3 gün önce, kimisinde 2 gün sonra... Ancak, 23 cezaevinde 1200 devrimci tutsağın başlattığı açlık grevi dalga dalga yayıldı alanlara. Kah İstanbul'dan, kah Ankara'dan, kah İzmir'den, Bursa'dan sesler yükselmeye başladı. "EVLATLARIMIZI ÖLDÜRTMEYECEĞİZ!" diyen sesler birleşti, haykırış oldu. Bu haykırışı duymamak, onları alanlarda görmemek mümkün değildi artık.

Önce Sultanahmet Adliyesi önünde çıktılar yola. Sonuçta 5 tutsak yakını cezaevinde yaşanan katliama karşı çıktıkları için tutuklandı. Daha sonra Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın' pankartı ile işçi eylemlerindeydiler. Alanlarda basın açıklamaları yaptılar, cezaevlerindeki açlık grevini dışarıda devam ettirdiler, Boğaz Köprüsünü kestiler, yarım saat trafik kesildi.

Dövüldüler, hakarete uğradılar bir gün sonra yine dostlarının, evlatlarının direnişte yanbaşında yerlerini almışlardı.

İstanbul Barosu'nun işgali... Bayrampaşa Cezaevi'nin talepleri kabul ettiği haberi... Genel direniş ancak tüm cezaevlerinin sorunu çözülmüce bitecekti. Kolları sıvadılar ver elini Ankara.

Adalet Bakanlığı işgali, Meclisin Dikmen Kapısında hükümetin güven oylamasının yapılacağı gün oturma eylemi... Polis saldırısı ve gözaltına alınma... Ankara Mer-

kez Kapalı Cezaevi de talepleri kabul etmişti.

Buca'nın taleplerinin kabul edilmesi için Buca'ya gitme hazırlığının yapıldığı saatlerde genel direnişin zaferle sonuçlandığı haberi geldi. Halaylar çekildi, sloganlar atıldı, marşlar söylendi. O anı gelin onlardan, devrimci tutsak ailelerinden dinleyelim:

Şahin Yıldırım: – Çok sevinçliyim.

Ümmühan Yıldırım: – Coşku-

*Fakat,
açlığın, yoksulluğun
ve karanlığın içinden
güneşli elleriyle
kapımızı çalacak
güzel günlere
inancımızı yitirmedik
hiçbir zaman*

mu tarif edemem. Gücün güç katığına inanıyorum. Bütün anneleri, aileleri bu güce davet ediyorum. Çok mutluyum, bütün aileler bütün çocuklarını adına buradayız. Bütün çocuklarımızla gurur duyuyorum, onları seviyorum.

Sabiha Yaş: – Çok mutluyum çocuklarımız dünyaya yeniden geldi. Yeniden kundağa sardık yeniden büyütüyoruz çocuklarımızı... Çocuklarımızı öldürmedik onlara... Çocuklarımız haklıydı. Onlar-

la kazandık. Umudumuzu hiç yitirmedik.

Fatma Öztürk: – ÖZGÜRLÜK!

Hayriye Tepeli: (Sonuç açıklanmasında bayıldı.)

– Çocuklarımızla direndik, kazandık. Bütün cezaevlerindeki direnen çocuklarıma selam olsun, her daim onlarla birlikteyim, başarılar.

Türkan Coşkun: – Gözlerim doldu. O an çocuğumun tüm çocuklarıma yanında olmak için uçmak istedim.

Cemile Atmaca: – Anneler ve çocuklar için direniş kazanıldı için, sonucu zaferle bittiği, biz kazandığımız için çok mutluyum.

Hatice Canbulat: – Çok mutluyum, sevinçliyim gözlerimden belli olmuyor mu? Gururluyum.

Güllü Uzundiz: – Çocuklarımızın yeniden yaşama kavuştuğunu hissettim. Kazandık! Çok mutluyum.

Fadime Tokmak: – Çok sevinç duyuyorum. Kazandığımız için mutluyum. Mücadeleye devam.

Saray Geçkin: – Uçar gibi oldum... Neden ola ki?..

Müşerref Pekkan: – Sonsuz bir sevinç hissettim. Tüm evlatlar hasta yataklarından kalktılar. Hepsinin sevincini gördüm gözlerimin önünde. Gözlerimin önüne getirdim ve sevinçle ağladım.

Nadire Çelik: – Çok duygulandım. Bir daha yendik! Bir daha kazandık!

Nuriye Özdemir: – Dayak yedik, sürüklendik, gözaltına alındık... Ama başardık. Çok sevinçliyim.

**Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Hesap Numaramız
İşbankası Sirkeci Şubesi
1047 30000 627418**

SONBAHAR GREVLERİ

TC tarihinin en katımlı grev bir çok kazanımla -sınıfsal anlamda- bitirdi. Bitirilemesinin sebebi, grevci işçilerin emek-sermaye çelişkisi temelinde bir çok gerçekleri kendileriyle görmesi ve giderek de sınıf konularının artması idi. Bu yüzden sını-sendikacılar grevleri aklı acele bitirdiler. Ama süreç devam edecek.

Son grevler değerlendirilirken sözleşmelerin çok uzamasından 10 ay boyunca sonuç alınmasından söz edilerek, greve çıkma sebebi olarak bu uzun süreye var-gu yapıya, Türk-İş 1989'dan beri sözleşmeleri genellikle Temmuz, Ağustos aylarında imzalandı. Bu süre de aynı davranışla, (hatta işçilerde aynı davranışla) nasıl olsa "işin ortasını bulup" imzalanmaz beklentisinde idi. Dikkat edilirse bu dönem ilk bahar eylemleri olmuştur. Sözleşme imzalanma "dönemi" geldiğinde sını-sendikacılar şaşkınlığa kapılmaya başladılar. Her dönem yapılan daireselki dövüşlere "karşı taraf" pırtım vermiyor ve çok etki ediydi. Bunun üzerine araya Cumhuriyetkını da sokuldu. Gene olmadı. 8 Ay boyunca hiçbir şeyde anlaşamadığı için işçileri aklı acele satmanın olanağı da yoktu. "El alem" karşı ayıp olmasın diye sını-sendikacılar da sefilleştiler. Eylem kararları ve peşinden grev kararı aldılar. Grev çıkışın esas sebebi, sermaye hükümetinin bu sözleşme döneminde, hedeflediği bir çok şeyi -özellikle, işçi çıkarımı aşarlı ücretle yeni işçi alabilme, işçi ücretlerini memur seviyesine düşürme, sermayenin gövdesini işçilere kabul ettirebilme vb- yapabileceğini istemesindenidir. Sözleşme süreleri 10 ay yerine daha kısa süreydi, gene aynı tablo ortaya çıkacaktır. Sermaye sınıfı yalvararak her türlü emeli işçi düşmanı projelerini çeşitli iş çelişkileriyle tam olarak gerçekleştiriyordu. Bu dönemde ne pahasına olsa da işediklerini büyük bölümünü kabul etmekte istiyorlari. İlk önce sendikacılar tehdit edildi. Bu, işi tam olarak çözümlü. Daha sonra vız binlerce işçiye karşı şiddet kullanıldı, çatışmalar güce alındı. Sonunda grevler bitirilerek işçiler iş yerlerine hapsedildiler. Şu an masa başlarında sermayeciler yıllardır oturduklarını olarak yarı-senkronikler açık veya üstü örtülü kabul ediyor. Gelinen noktanın bu olması işçiler için bir yenilgi sayılabilir mi? Sendikacı anlamında evet. Veya yıllardan beri külfetli mücadelelerle çeşitli somut kazanımlar elde ettiği bir sınıf hareketi olsaydı, gelinen noktada çok kötü bir sınıfsal yenilgi sayılabilir.

Ama ortada öyle bir durum yok. Ters-

ne ilk defa sermaye sınıfının sınıfsal gücünü ile külfetli olarak karşılayan bir bölüğüyle de hedefe -Ankara'ya- ulaşan bir sınıf var. Bu büyük bir kazanımdır. Bizi ilgilendiren budur. Sınıfın bugünlerde masa başında satılması mücadelesi çabıyla sonradan daha da yükselmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Yüz binlerce işçi ilk defa yaşamlarında greve çıktılar. İşçilerin çoğu grevlerin göstericilik olmasın, kısa sürecek diye algıladı. Grevin "uzaması" ve sermaye hükümetinin ağır işçi düşmanlığı giderek işçileri öfkeliyordu. Bu arada ekonomik zorluklar da başladı. İşçiler de grevi siki tutacak varacağı eylem arayışları tartışmaya başladılar.

Sını-sendikacılar bu eğilimi törpölemek için Ankara eylemleri kararlaştırdılar. Bir haftalık iptalden sonra yapmak zorunda idiler. Burjuva sınıfı en yakından işçilere kadar işçilere Ankara'ya gelmelerini için tehditler savardı. Peşinden işçilerin ilk kalkış yerlerinde engellemeler başladı. Otobüs firmaları tehdit edildi, işçiler otobüsten indirildi, yollardan geri çevrildi. Hurlara rağmen Ankara'ya yaklaşan işçilerle polis ve jandarma gücü göğse çattı. İşçiler barikatları işip Ankara'yı vurdular.

Ankara'ya varan ya da varamayan her işçi şüphesiz gerçekleri gördü. Bu devlet sermayenin devletidir. En demokratik hükümetin -seyalat özgürlüğü- karşısında cop ve silah vardır. Ya hiç bir şey sermaye çıkarılmaya kalkın ya da onurlu bir insan olarak haklarını arayacaksınız.

Burjuva medyası Ankara ducesi ve miting gününde olanları büyük bir korkuyla izlemesine rağmen topluma duyurmadı. Çünkü "değişik" şeyler oluyordu. Çünkü bu medya bu güne kadar hep aynı metodla çalıp dinletirdi. Şimdi ise araya çadık sesler girmeye başlamıştı. Toplum yeni hükümet dalgalarını ile uyandırılmaya çalışıldı.

Grevler ve Ankara yürüyüşü bir şeyi daha net olarak ortaya koydu. Türk-İş sendikacı bürokrasisi TC devlet bürokrasisi kadar katı ve merkezdir. İkincisine ne yapacaksa ona da ayası yapılmaktadır. Şüphesiz sını-sendikacılık bürokrasisini ayakta tutan yüksek ücretler, sendikacı yarılar vb. yanında en büyük emek sınıfının bilinçlenmesi ve örgütlenmesidir.

Çeşitli reformist çevrelerin dediği gibi bu emenleri ortadan kaldırılmalı, sonra Türk-İş'i ele geçirelim mantığı geçerlidir. Çünkü kapitalist düzende sını-sendi-

kaçılığı aykırı tutan emenleri tam olarak ortadan kaldırmak olanaksızdır. Bunu savunanlar büyük bir sadıklıkla skinnya karşı çıkıyor havası verseler de durum öyle değildir. Tersine onların da bu bürokratik yapıdan ufak-tefek çıkarları veya beklentileri vardır. Ve sorun bugün sendikacıların da değildir. Dikkat edilirse, -şartlar gereği- işçiler bunu aşmıştır. Bu tabii işçiler -sını-sendikacılığı- görmüyor anlamına gelmez. Devrim ve karşı devrim arasındaki sınıfsal mücadelelerin sendiği nerede ise işçilerin sendikalarıyla ilgilenemez hale geliyor. Geçmişin "rahat" ortamında sendikacı mücadele -iş mücadelesi- ön plana çıkarıyor. Daha hala ortada tutulup kalmış reformistler de çok tabii ki. Bugün işçi sınıfı temel olana, sınıfsal mücadeleye yönelmiş durumda. Giderek de politiklaşıyor. Son grev süresince eskimiş "bisi" sloganlar arıldı. Bugünkü bilinç düzeyine uygun sloganlar yaratıldı. İşçi sendikacı mücadelesinde sınıfsal mücadelenin içinde kalarak ilerliyor. Ötümündeki işçi Türk-İş kongresinde çeşitli rezalelerini yaşanması ve faşist kazanın yönetime gelmesi çelişkisi olarak görülmemelidir. Sını-sendikacılar ellerinde tuttukları bürokratik cihada bu işi beceriyorlar. Ama giderek sınıf dışına düşüyorlar. Bu günkü sınıf eylemlerinde -Ankara yürüyüşündeki- sınıftır. Her aramızda taşlar kadar fark vardır.

Sendikacı bürokrasisinin giderek merkezileştirdiğinden bahsedebiliriz. Eskiden ileri-demokratik nitelikli şube başkanları vb. bağımsız eylemler örgütleyebiliyor. Grev süresince politik ortamın sertliği hepsini dize getirdi. Çıt çıkarmadılar. Toplar hep genel merkezle atıldı. İstanbul, İzmir vb. örneği. Bu işin "namuslu, dürüst" sendikacılıkla da yürümeceği ortaya çıktı.

Sonuç olarak sonbahar grevleri sosyalistler açısından büyük kazanımlarla bitmiştir. Bizlerin yıllardır anlatıp da "inanılmadığımız" bir çok şey işçiler kendi gözleri ile gördüler. "Yolum" üzerindeki engeller belirli ölçüde aşılmasına bağlandı.

İşçilerin nefreti yoğun olarak, greve çıkmayan, grev önceden bitiren, ayrıca hükümetle anlaşan sını-sendikacı yöneticilerine olsa da, alındı bugünyle sını-sendikacılık sistemi teşhir oldu. Sermaye partilerinin tamamı teşhir oldu. Düzendeki kopma hızlandı. En büyük öksüz faşist burjuva medyasına duyuldu. Grevler süresince sınıf dayanışması somut olarak yaşandı. Bilinç gelişti. "Normal" bir grevin ortasında işçi sınıfı çok şeyler kazandı. Bu kazanımların önemi ileride daha iyi görülecek.

M. Doğan

14 YAŞINDAKİ LİSE ÖĞRENCİSİNE POLİS KURŞUNU

7 Kasım 1995... Yer Bağcılar... Barbaros Lisesi'nin özü. Bir grup lise öğrencisi paralı eğitimi, katkı payını ve Buca katliamını protesto etmek için basın açıklaması yapıyor. Basın açıklamasının bitiminden sonra öğrenciler dağılıyor. Dağılan öğrencilerin ardından her zaman kapının önünde bekleyen sivil polisler arabalarından iniyor. Silahlarını çekiyor ve ateşliyorlar. Açılan ateş sonucunda Evrim Öktem bacağına kurşun isabet etmesi sonucu düşüyor. Polisler avını yakalamış köpekler misali atıyorlar üzerine. Yaralı bir şekilde gözaltına alıyorlar.

Ardından faşist burjuva basının kalemşöpleri hemen harekete geçiyorlar. Yazılar yazılmaya başlanıyor. "Dişi terörist

bu kez kaçamadı!", "Pankartçı kız vurularak yakalandı"... Kalemşöplerimiz seviyorlar. Öyle ya bazı vatan hainlerinin(!) hep açık infazlarla ünlenen ve suçlanan polis bu sefer öldürmemiş yaralı yakalamıştır. Bu polisin iyi niyeti(!), nasıl yaklaştığını göstermek için iyi bir fırsattır. Bunu da keşfedince kalemşöplerimiz hemen daha önceki yaptıklarını(!) bulup çıkarttılar ortaya pankartçı kızın. Sıra yaşına gelmişti. Hayalleri suya düşürdü kalemşöplerimizin. Bizim koskoca(!) yenilmez polisimiz 14 yaşındaki bir kız çocuğunu vurmuştu. Polisin, işlediği suçu örtbas etmek için düzenlediği senaryoyu hiçbir araştırmaya girmeden ve onu aklayacak biçimde sergilediler sayfalarında.

Evrim Öktem kim? Evrim 14 yaşında bir lise öğrencisi. Okulların giderek paralılaştığı, okul kapılarının emekçi çocuklarına kapatıldığı bu ülkede okumanın koşullarını yaratmaya çalışan bir öğrenci. "Kazı bağtırmadan yolun" çağlıklarına karşı katkı payını protesto

eden halk kitlelerinin sadece bir parçası. Babası Mahmut Öktem demokrasi mücadelesine yaşamını adanmış, daha önce Ankara Emniyeti tarafından hedef gösterilmiş, kamu emekçisi bir öğretmen. Kendisi Eğitim-Sen'in kurucularından. Annesi yine Eğitim-Sen kurucularından, Eğitim-Sen üyesi bir öğretmen. Evrim şimdi sakat kalma tehlikesini yaşıyor. O yaralı olarak hastanede yatanken polis tarafından sorguya alınmak istendi. Ailesi tarafından yaş tutmadığı gerekçesi ile sorgu alınmasına izin verilmedi. Şimdi çocuk mahkemesinde yargılanacağı günü bekliyor Evrim. Suçu: Polis tarafından vurulmuş olmak. Polis, sorguya alamayacağı 14 yaşındaki bir çocuğu vurarak terörünü

uygulayabiliyor.

Bu polisin ve dolayısı ile devletin halklarımız üzerindeki terörünü daha da arttıracığına işaret ediyor. Artık en küçük bir basın açıklamasında dahi polis gözü dönmüşçesine silah çekerek saldırıyor. Evlerdeki infazlar, aşıktan sokaklara taşıyor. Devlet her muhalif sesi ne biçimde olursa olsun susturmak istiyor.

İstanbul'da gözaltı, işkence yayılarak sürüyor. Gecekondü semtlerinde saat 20.00'den sonra fiili olarak sokağa çıkma yasası uygulanmaktadır. Her gün onlarca insan sebepsiz olarak gözaltına alınmakta, işkence görmektedir. Tüm bunlar devletin karşı devrim cephesinden saldırılarını daha da arttıracığına işaretidir. Evrim Öktem'in kurşunlanması "Uslu durun yoksa sizi de böyle yaparım"ın ifadesidir. Gözdağıdır.

Hiçbir baskı bizi yıldıramayacak. Kazanan biz olacağız.

GÜVENLİK GÜÇLERİ "SİLAH KULLANMA YETKİLERİNİ" KEYFİ VE HUKUKA AYKIRI KULLANMAKTADIRLAR

7.11.1995 tarihinde Bağcılar'da 14 yaşındaki öğrenci Evrim Öktem'in ateş edilerek polisler tarafından bacağından yaralanması sıradan bir olay değildir. Bir ay önce de yine 14 yaşındaki Mustafa Salman isimli çocuk Bahçelievler'de bacağından vurularak gözaltına alınmıştı.

Evrim Öktem'in suçu ne? Paralı eğitime ilişkin bir basın açıklamasına katılma iddiası. İddiası doğru olsa dahi Evrim Öktem, demokratik, barışçıl bir gösteriye katılmış, demokratik bir hakkını kullanmıştır.

AGİK, Paris Şartı İlkelerine ve ayrıca Türkiye'nin de imza atmış olduğu bir çok uluslararası hukuk ilkelerine göre barışçıl gösteriler izne tabi olamaz ve Devlet baskıya önlenemez. Ne var ki bizde polis bu tip etkinliklere silahla, vurarak müdahale ediyor. Göreve gelen emniyet müdürlerinin hukuk tanımaz açıklama ve yaklaşımları da, eğitim düzeyleri düşük polislerin silah kullanma yetkilerine izin veriyor. Yeni göreve başlayan İstanbul Emniyet Müdürü daha ilk beyanında "Kafa Koparmak"tan bahsederse sıradan polisler neler yapmaz. Açuktur ki, "Yargısız Infaz" uygulaması, silah kullanma yetkisinin kötüye kullanılmasında bizzat üst düzeylerden cesaret almaktadır. Basın açıklamasına katılıyor diye çocukları vurmak barbarlık değil de nedir?

Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası anti-demokratik hükümlerden ayıklanmalı, yetkilerini kötüye kullananlar yargı önüne çıkarılmalıdır.

Av. Ercan KANAR
İNSAN HAKLARI DERNEĞİ
İSTANBUL ŞUBESİ BAŞKANI

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU
BASIN AÇIKLAMASI

BASINA VE KAMUOYUNA

İçinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden çıkamayacağını ve bir devrimin kaçınılmaz olarak yaklaştığını anlayan tekelleri sermaye saldırılarını en azgın biçimiyle sürdürüyor. Bir yandan Gümrük Birliğinden, düşüncese özgürlüğünden dem vuranlar, bir yandan da katliamlarına, saldırılarına devam ediyor.

İnsanların düşüncelerini bile açıklamalarının yasak olduğu ülkelerimizde, 7 Kasım Salı günü Bağcılar Barbaros Lisesi önünde cezaevlerinde süren açlık grevleri ve paralı eğitim konulu bir basın açıklaması yapan Devrimci Öğrenci Birliği'nin dağılmasının ardından öğrencilerin üzerine rastgele ateş açan sivil polisler 14 yaşındaki lise öğrencisi Evrim Öktem'i bacağından vurdular.

Pervasız saldırının ardından kendilerini haklı çıkartma çabası içine giren düzen uşakları, polisi, basını ve tüm faşist kurumlarıyla ikinci bir saldırıya başladılar. Tüm faşist basın da "Terörist", "Pankartçı" vb. ibarelerle "Suçlu" gösterilmeye çalışılan 14 yaşındaki Evrim Öktem'in bacağından çıkarılan kurşun ve pantolonu delillerin kaybedilmesi için polisler tarafından yok edildi. Öktem, halen Bağcılar Özel hastanesinde onlarca polisin refakatinde kanunlara aykırı bir şekilde gözetim altındadır.

14 Yaşındaki bir öğrenciyi güpegündüz sokak ortasında kurşunlayıp, daha sonra "Terörist!" olduğunu ispat için evini basanlar; kamuoyuna kasıtlı olarak yanlış bilgi verenler bu yaptıklarının yanlarına kalmayacağını bilmedirler.

Belki faşist basın ve yargı organları onları aklayacaktır. Ama şunu bilsinler ki, tarihin çarkını tersine çevirmeye çalışan tüm bu faşist güçler emekçi halkların gözünde suçludur ve bu suçların hesabının verileceği günler yakındır.

BASKILAR KATLIAMLAR
BİZLERİ YILDIRAMAZ!

DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ
EMEKÇİ KAMU ÇALIŞANLARI
EMEKÇİ KADINLAR
EKİN SANAT EMEKÇİLERİ
DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
DETAK

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ
BİRLİĞİNDEN EYLEM

11 Kasım 1995 Cumartesi günü TÜ-YAP Kitap Fuarı'nda bir grup, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak, polisin ateş açması sonucu yaralanan Evrim Öktem'e yapılan saldırıyı protesto etmek amacıyla bir eylem yaptık. Eyleme "Gözettiler, Baskılar Bizleri Yıldıramaz" yazılı DÖB imzalı pankartımızla katıldık. Eylemin başında Evrim Öktem'e yapılan saldırıyı DÖB olarak protesto ettiğimizi, faşist saldırılar karşısında susmayacağımızı anlatan bir konuşma yaptık.

Hep birlikte "Gözettiler, Baskılar Bizleri Yıldıramaz!", "Kahrolsun Faşist TC Devleti!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!" sloganları attık. Eylemi alkışlarla bitirerek dağıldık. Bu arada sivil bir den saldırarak bizleri sürüklemeye başladılar. 6 Kişi gözaltına alındık. Polis, bizleri sürüklerken "Baskılar, Gözettiler Bizleri Yıldıramaz!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" vb. sloganlar attık. Bu arada polisler yumruklarla vurarak, ağzımızı kapatarak sloganlarımızı almamıza engel olmaya çalıştılar. Buna rağmen bizi susturamadılar. 4 Kız arkadaşımızı seçlerinden çekiltiler polisin otosuna kadar sürüklediler. Bizler aralıksız olarak slogan attık ve zafer işaretleri yaptık. Polis otosuna zorla bindirilirken arkamızda halk polisi yuhlıyordu. Polis otosunda marşlar söyledik ve sloganlarımıza devam ettik. Polis bu kez araçta coplarla saldırı, karşı koyduk. Biz. Beşoğlu Terörle Mücadele Şubesine götürdüler ve kaba da-

yak attılar. Bizler net olarak tavrımızı ortaya koymuştuk. Onların dediklerini yapmayacaktık. Bizleri ayrı hücrelere koyacaklarını söylediğimizde kenetlen-dik ve ayrılmadık. Kazaklarımızı, montlarımızı, kemerlerimizi aldılar. Çoraplarımızı çıkarıp beton zeminli bir hücreye koydular. Polisler hücrede de saldırarak bizi kemerlerle dövdüler. Bizler sürekli marşlar söyleyip slogan attık. Bu nedenle bize tekrar hücrede saldırdılar, tekme ve tokatla dövdüler, sürekli küfür ederek tehditler savurdular.

Biz şubeye getirildiğimizde açlık grevinde olduğumuzu söyledik. Biz bırakmaya kadar açlık grevimize devam ettik. Gözlerimizi bağlayarak sorguya aldılar. Kız arkadaşlarımızı seçlerinden sürükleyip, kafalarımızı yerlere vurdular. Sorgu sırasında bir arkadaşımızı felekeye aldılar diğer arkadaşlarımıza ise sürekli coplarla vurarak işkenceyi sürdürdüler. Hepimiz yapılan suçlamaları kabul etmediğimizi söyledik. Ertesi sabah savcılığa çıkarıldık. 3 Arkadaşımız işkence gördüklerine dair rapor aldılar.

İçeride DÖB'e yavaş bir tevri sergiledik. Moralimiz çok yüksekti. Hücrede haley çekip marşlar söyleyerek baskıların, gözaltıların bizi yıldıramadığını ortaya koymuştuk. Kararlılığımızı bir kez daha göstererek işkencecileri kendi inlelerinde vurmuştuk. Mutluyduk çünkü ne baskıların ne de ölümlerin bizleri yıldıramayacağını biliyorduk. Mücadelenin süreceğini ve kazanacağımızı biliyorduk.

Bir DÖB'li

DTCF'DE FAŞİST SALDIRI

12 Eylül faşizmin halklarımıza uyguladığı kişisizleştirme, sindirme ve pasifikasyon politikalarının, yükseköğrenim gençliği üzerindeki yansıması olan YÖK, onikinci kuruluş yıldönümünde, çeşitli üniversiteler de yapılan gösterilerle protesto edildi.

Yükseköğrenim gençliği bu yılın başlarında, paralı eğitime ve har(a)çlara karşı yaptığı eylemliliklerle yükselttiği mücadeleye ivmesini, 6-7 Kasım YÖK'in kuruluşunu protesto eylemlilikleriyle bir adım öteye taşıdı. Ülkenin değişik üniversitelerindeki gösteriler ve protestolar bu yıl geçtiğimiz yıllara oranla daha coşkulu ve kitleseldi.

YÖK'ün kuruluşunu, paralı eğitimi ve har(a)çları protesto gösterilerinden bir tanesi de Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ndeki eylemlilikti. DTCF'deki bu gösterinin bir özelliği de geçtiğimiz yıl faşist saldırılara karşı basın açıklaması sonrası 32 kişiye açılan soruşturmanın, 7 Kasım tarihine rastlamasıydı. 7 Kasım günü DTCF orta bahçede yaklaşık 400 kişinin katılımıyla, oldukça coşkulu, kararlı bir protesto eylemliliği düzenlendi. İki saate yakın süren gösteri de tiyatro gösterisi, şairler, söylenen türkülerle, çekilen halaylarla coşku doruğunda. Kitle, "YÖK'e Hayır!", "Soruşturmaya Hayır!", "Sermaye Değil, Üniversiteler Bizimdir!", "DTCF'iler Yargılanamaz!" vb. sloganlarla YÖK'ü ve 32 DTCF'li öğrenciyi açılan soruşturmayı kınadı.

DTCF'de yapılan son yılların bu en coşkulu ve kitlesel eylemliliği sonrasında sermayenin, devletin yedek gücü sivil-faşist grup devreye girdi. Evet, korkuyorlar ve hazmedemiyorlardı öğrenci gençliğin kararlılığını. DTCF'de yıllardır kurmaya çalıştıkları egemenlik artık yavaş yavaş devrimci demokrat öğrencilerin inisiyatifine geçiyordu. YÖK protestosu-

nun bir gün sonrasında kendilerine "Ülkücü Gençlik" diyen sivil-faşist gruplar, okulda bu gösteriyi düzenleyenlerin yasadışı örgüt olduğunu ve bu kişilerin cezalandırılacağını iddia eden ve tam bir sokak serseri diliyle kaleme alınmış bir bildiri dağıttı. Ertesi gün de okulda bu faşist serseri grup bir devrimci demokrat öğrenciyi tartacladı, bir başka öğrenciyi de bıçak çekti. Bu olaylarla birlikte okulda yükselen gerilim sonrası devrimci öğrencilerin yabancı diller binasına çekilirken sivil-faşist grup saldırganlığını kantin bahçesinde kurdığı sopularla, taşıdığı demir çubuklarla gösteriyordu. 10 Kasım Cuma günü okula gelen devrimci demokrat öğrenciler, alınan karar gereği sivil-faşistlerin tehdit bildirisine karşılık bir bildiri kaleme aldı ve kitlesel bir şekilde sivil-faşist serseri grupların "as" haline getirdiği kantine girerek bu bildiriye okudu. Yaklaşık 150 kişiyle devrimci demokrat öğrenciler kantine girdiğinde, bir kaç gün önce tehditler savuran bu serseriler topluluğunun gözlerinden korkuları okunabiliyordu.

Öğrenciler, faşizme karşı kararlılıklarını dernek panosundan indirdikleri "Ya Sev Ya Terket" afişleri ve "Baskılar Bizleri Yıldıramaz!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" vb. attıkları sloganlarla gösterdiler. Bu arada okuldaki özel "Güvenlik" birimlerinin, faşistlerin üzerinde yaptığı arama sonrası sopa, demir çubuk, döner bıçağı gibi saldırı aletleri bu halk düşmanı faşistlerin saldırgan yüzünü gözler önüne seriyordu. Bu olay sonrası, sloganlarla orta bahçeye gelen kitle faşist saldırıların kınayan bir konuşma yaparak dağıldı.

**BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
SİVİL-FAŞİST-POLİS-İDARE
İŞBİRLİĞİNE SON!**

Ankara DÖB

CEZAEVİNE ZİYARETE GİDEN TUTSAK YAKINLARINA GÖZALTI

10 Kasım 1995 günü, sayıları onu bulan tutsak yakını Bayrampaşa Cezaevi çıkışında hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı. Gözaltına alınanların bir kısmı daha sonra bırakılmasına rağmen dergimiz okurlarından Meral Çavundur, Züleiha Şahin ve diğer bir tutuklu yakını Birgül Kutan'dan haber alamıyor.

13 MART GKB EYLEMLERİ

Bağcılar semtinde bulunan Milli Gençlik Vakfı (MGV), 1 Kasım 1995 günü 13 MART GKB TKEP/LENİNİST tarafından bombalandı.

Dergimize ulaşan haberde, MGV'lerin faşizmin başka biçimi olan zulumun ve sömürünün dinci gericiliğe dayandırılarak sürdürülmesine hizmet eden odaklardan biri olduğu ve bu odakların dağıtılacağı açıklaması yapılarak, eylemin bir amacının da Açık Grevinde bulunan devrimci tutsakların direnişini en geniş kitlelere ulaştırma amacı taşıdığı belirtildi.

Bombalama sonucu MGV'de büyük hasar meydana geldiği öğrenildi.

9 Kasım 1995 günü İhlamurkuyu'da "Buca'nın Hesabını Soracağız!" 13 MART GKB TKEP/LENİNİST yazılı ve bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Pankartın, faşist TC'nin, Buca Cezaevi'nde bulunan üç DHKC'li devrimci tutsağı katletmesini ve cezaevlerine yönelik saldırıların protesto etmek amacıyla asıldığı belirtildi.

Bağcılar Caddesi üzerindeki Türkiye Gazetesi İrtibat Bürosu 10 Kasım 1995 günü saat 23.00 sıralarında bombalandı.

Dergimize yapılan açıklamada Türkiye Gazetesi'nin TC devletinin sesi, Halk Düşmanı Anti-Komünist bir yayın olduğu ve eylemin TC'nin emekçi halk yığınlarına, devrimcilere, işçilere, memurlara ve öğrenci gençliğe uyguladığı devlet terörünü protesto etmek amacıyla yapıldığı belirtildi.

11 Kasım 1995 günü İhlamurkuyu'da dinci faşistlerin yuvalandığı Furkan Spor Salonu parça tesirli bomba ile tabrip edildi. "Faşizme hizmet eden tüm odakların, halk düşmanı yüzlerini teşhir etmek ve halk yığınlarından tecrit etmek için" dağıtılacağı belirtilen açıklamada "Faşist Yuvalarını Dağıttık, Dağıtacağız" denildi ve bu yöndeki eylemliliklerin süreceği belirtildi.

BÜYÜK BUNALIM

TC ekonomisi özellikle 93 sonunda başlayan hiper enflasyona doğru evrilen yapısı, giderek çözüğe doğru dönemeyen bir hızla imkedir. '94'e yapılan 12 defa devalüasyonlar Lira'nın döviz karşısındaki kur düşüşü, bazı bankaların iflas etmesini, öbür bankaların da zor durumda düşmesine ve saraya dalındaki işlemlere kredi vermekte zorluk çektiklerine tanık oluyoruz. Bu değişimler, olumlu olumsuz yönden bir beraber, bir yandan Türkiye emekçilerine ve Kürt halkına çok daha büyük bir sömürü cenderesi ne sokarken, diğer yandan yitilemekte olan emsal ve ulusal devrime doğru evrilen bir gelişmeye tanık oluyoruz. Çünkü Türkiye emekçi sınıfları, gerekse Kürdistan Ulusal Kurultay Hareketi bu tarihi fırsatı değerlendirmek için büyük radikal çözümler yapmaktadır.

Evet, TC ekonomisi tarihinde ilk defa bu kadar büyük bir bunalıma yüz yüzedir. 1994 itibarıyla dış borç 70 milyar, iç borç 25 milyar, bütçe açığı, 70-80 milyar dolar düzeyindedir.

1990 yılında alınan 24 Ocak Kararları ile emperyalist dünya ekonomisiyle bütünleşme gerekliliği, günlük durumları belirleme ve öncelikli ekonomik politika, onun ösümü niteliğinde olan 5 Nisan Kararları, bunalımın tüm yıkıcı emekçi ve yoksul Kürt ve Türk halkının sırtına bindiricidir. Sadece 1994 yılında harcanan askeri yatırım miktarı (400 milyar) TC bütçesinin yarısı kadardır. Tencesi 16,5 milyar olan Avrucks uçağı alabilmek için çıparan TC'nin ekonomisinin gelecekte içinde bulunacağı durumu gözler önüne sermektedir.

Üst üste yapılan zamlar ve notelerde % 100'lü geçen enflasyon oranı gelecek bir kaç ay içinde geçireceği ekonomik bunalımın diğer evreleri, beraberinde siyasal ve askeri bir çözüğe de hazırlanacaktır. TC hükümeti ve ordusunda bunalım bunun en ağır göstergesidir. TC ekonomisi savaşta göre düzenlenmiştir. Savaş harsımları vergiden savuttuna forma alan % 100-200'lük artış, güvencik güçlerimize desteklerine yapılan % 100'lük artışları bu ekonominin ne kadar aşırı kalacağına göstermektedir. TC bir bakıma son kezden öğreniyor, 12 Nisan '94'de Güney Kürdistan'a yapılan askeri hareketin ılgal olması yanında daha sonra yaptığı bombalamaların maliyeti 10 milyarını geçmiştir. Şimdiye kadar yapılan askeri hareketin maliyeti bu rakamın çok çok üzerindedir. TC neyi var, neyi yok Kürdistan dağılması olarak bu için bir ön öngörümler niteliindedir.

Kürdistan'da süren savaş yüzünde TC'nin önemli bir pazar işlevsiz kalmış, ystran-

lacın bazıları durumu, bazıları da savaş gücünden, işleyen yatırımlardan kaynak transferini zorlaştırmaktadır. TC, Kürdistan pazarını, belki pek çok alanda hala kaybetmemiştir ama artık gelir elde edemediği gibi, Türkiye hulla üzerine yüklediği vergilerle aldığı savaş ameliyatını durmadan buna aktarmaktadır. Bu durum Kürdistan pazarını kaybettireceği gibi, kendi iç pazarını da kaybettirecektir. Çünkü bütün bankaların ve sınırlıya taşınan toplanan veriler savaşta durdurulmuş, Kürt Ulusal Mücadelesini bastırmağa yetmemektedir. Her gün yeni vergi çeşitleri, yeni kilitler altında piyasaya sürülmektedir. Osmanlılar döneminde 50 çeşit vergi vardı. TC binas daha modern tarafa o savaşa ulaşmaya çalışmaktadır. Osmanlılar doğuya yaptıkları her seferde, askerin yiyeceğini, süzgen tüm masrafları, alınan yeni vergilerde Kürdistan hallından karşılıyordu. Bugünde temel tüketim maddelerinden başlanarak stopajlara kadar genişletilen savuttuna savaşı destekleme fonu gibi illegal vergi türü; yasal olarak Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı, Polis Güçlendirme Vakfı vs. adı altında bir çok alanda hallıtan toplanan milyardlarca lira, savaşın karnesini sırtından sürdürüldüğü bir apaklı ortaya koymaktadır. Türkiye emekçilerinin, gelecek dönemde bu yükü kaldıramayacağı ve süren savaşa del olma-yaacağı bir radikal ve politik bir zamanda karşı çıkacağı gün gibi ortadadır. Kürdistan'da yüzlerce işletme, onlarca petrol kuyusu kapanmış, yol-inaaat gibi sektörler büyük oranda durmuş, eğitim yapılmamakta, bir çok kamu kurum ve kuruluşu işlevsiz kalmaktadır. Kürt halkının son genel seçimlerde, büyük oranda katılmama, red oyu verme gibi eylemlerde TC'nin resmi politikasına ağıla göre verdiği muhtelif gelecek dönemlerde bu muhtelifleri açık bir şekilde doğru yol alacağı aşikardır. Yakılan ve yıkılan yerlere köy ve şehirlere göç eden yüzbinlerce insan, nüfusu milyonu geçen büyük şehirlere yerleşmiştir. Kürdistan'ın bu şehirlere gelecekte bir lümpen kitleli ortaya çıkacağı gibi, geniş ve sınırlı bilinci almış büyük bir proletaryanın da doğacağıdır.

Türkiye'de başlayan hiper enflasyon, arkasından hiper faiz ve artan hiper işsizlik sonucu, binlerce işçi işten çıkarılmağa alınmıştır. Otomobil sektörü durmuş, binlerce işçi alınmış, satılmayan binlerce otomobil beklemektedir, bu ürünün kalitesi, köpük ağılı nesnesinde hükümet KDM'yi, otomobil sahipleri de fiyatları bir miktar indirme gerekli içinde diler. Bu yolla otomobilleri iç ve dış pazar-

larda tüketmek ve yeniden üretilme hız vermek gayreti, krizin açılması sorununu görüldüğü kadarıyla çözemeyecek. Tevstisi sarayla aynı biçimde dünya noktasındadır. TC, 12 Eylül'den sonra geçtiği işçi hakları refahında Türkiye ve dünya piyasalarında ucuz emek cenneti haline geldi. Bu dönemden sonra ucuz emek ve harımada ile dünya piyasasında tekeli seçilerek rekabet jansı biraz azaltı. Real ücretlerdeki düşüş, gelir vergisi paylarının artması, işçilerin mülki gelirden aldığı pay her geçen gün düşerek, 1960 ve 1990 yılları arasında geçen otuz yıllık süre içinde % 6,5'lük bir düşüş olmuştur. Yani yüzde 21,5'ini % 15'e indirdi.

TC'nin ekonomik yönetimi yıllardır IMF'nin elindedir. IMF Dünya Bankası geçen sene gönderdiği son "teklif paketi" değerlendirme raporunda bir pakelin yeniden açılacağına göstermektedir. Giderek kendisine kötü olan TC'yi daha da sefilleştirerek, bu süreçte Türkiye halkını ülkelerine kadar sömürme gayreti, çok hızlı bir hızla ilerlemektedir. KİT sahiğlarından ve diğer sınıflardan elde edilecek paranın önemli bir kısmı dış borç faizlerine gidecektir. IMF bu parayı yetecek gördüğü için yeni para toplama yollarını ve sepanektedir TC'ye öğretmektedir.

Hükümet ihracatçıya vereceği krediyle bile bulamadığı için, kamuoyunda Fak-Fak-Fon olarak bilinen Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Teşvik Fonu'ndan, Geliştirme ve Destekleme Fonu'na 1 milyar aktarıyor. İhracatçıya desteklemek amacıyla Esimbank'a aktarılan bu para 350 milyon dolar tutarında olup, sözde yoksullar için toplanan ama gerçekte hep basit amaçları için kullanılan Fak-Fak-Fon'ları artık ihracatçı şirketlerin cebine girecektir. Bu paraya bile ihtiyaç olacak kadar sefilleşen TC hükümeti, iflas boyunu çekmeye demektir. Kapitalizmin hiç bir zaman insanlara mutluluk ve refah getirmeyeceği, aksine sömürü, baskı, işlenme, soygunculuk, zihlazlık, çürümüş ve ve sonunda kendi bilğini hazırlayacağı açıktır. Önümüzdeki dönemde tüm dünya köryötüründe bu bunalımlar arka arkası gelecek, yeni patlamalarda kendini belli ettirecektir. Sosyalizm, buluşma gülmüş bir biçimde ülkemizde ve dünyada önümüzdeki dönemde görünmeden başına oturacaktır. İnsanların gelebileceği, kapısını çalabileceği tek adrestir Sosyalizm. Leğik olduğu itibarıyla fazlasıyla kuvatacağıdır. Dörtüncü ve çürümüş köryötürün, evlereceği başka bir yer var mı? Başka adrest var mı? Başka alternatif var mı?

(AVRUPA) Aladdin YILMAZ

Sovyet Halkının Kanada'lı Dostları Derneği'nin aylık yayın organı olan "Northstar Compass" adlı dergisinde yayımlanan yazılardan çeviriler.

SOSYALİZM-EVET!

"40'lı yaşların ortalarında bir adam, İtalya'dan ithal yeni ceket, parlayan ayakkabıları onun bir 'işçi' değil, 'Yararlı işlerde' uğraşan biri olduğunu gösteriyor. Duvarda asılı duran 'Sosyalizm-evet!' yazılı afişe bakıyor.

Afiş duvardan sökerken, dışlerinin arasından alaycı bir sesle "hâlâ mı bu komünistler!" diyor.

Sökülen afiş daha yere düşmeden, anti-komünist savaşçının ardında iri yapılı, mavi bereli üç genç beliriyor. Adamın yüzünü kendi taraflarına çevirip etrafını sarıyorlar. Ona aynı afişten bir tane verip eline de tutkallı bir fırça tuturduktan sonra "bunu aynı yere yapıştıracağız!" diyorlar.

"Bunu asla yapamazsınız, sizi gidi komünö-faşistler!" diye bağırıyor adam. Bu bağırışına öyle "sarsıcı" bir karşılık alıyor ki, afiş iki dakika içinde aynı yere çok güzel bir şekilde yapıştırılmış oluyor.

Bu gençler, 1994'ün kasımında kurulan ve bugün Ukrayna'nın belli başlı şehirlerinde örgütlenmiş bulunan 'Kızıl İşçiler Birliği'nin üyeleri. Bu birliğin üyeleri sosyalizmi, Lenin'i, Stalin'i, marksizmi ve Sovyetler Birliği'nin yeniden doğması idealini savunuyorlar.

Birlik, milliyetçi ve faşist güçlerden gelen saldırılara karşı bütün diğer gençlik örgütleriyle, komünist parti ve hareketlerle işbirliği yapıyor. Liderlerinden birinin dediği gibi: "Amaçlarımız ciddi ve uzun vadeli. Sovyetler Birliği'ni savunmak için gerekirse sonuna kadar savaşacağız!"

Bu birliğin üyelik kriterleri çok sıkı. Sıfırlama herkesin girmesine izin vermiyorlar; milliyetçilik, yurtseverlik ve sosyalizme ve komünizme adanmışlık arıyorlar. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni yeniden kurmaya çalışan bütün güçlerle eylem birliği yapacaklar."

(Ukrayna'nın Lvov şehrinde yayınlanmaya yeni başlayan gençlik dergisi LENİNİSKA MOLOD'un ilk sayısından.)

WALL STREET RUSYA'YI YAĞMALIYOR

On yılı aşkın bir dönem boyunca ABD Rusya'ya uranyum için 12 milyar dolar ödeyecek.

Bu para pek Rusya'da kalacak gibi görünmüyor. Interpol'ün Rusya şubesi şefi Yuri Melnikov, BBC World Service (BBC'nin bütün dünyaya yayın yapan radyo ve TV servisi -çev.) ile yaptığı bir söyleşide, yalnızca geçen yıl içerisinde Rusya'dan gerçekleşen sermaye kaçışının 80 milyar dolar bulduğunu söyledi. Bu kaçış bu yıl da sürüyordu ve aylık ortalaması 1,5 milyar dolardı. Yine Melnikov, bu süreçte ABD bankalarının büyük bir rol oynadıklarını söyledi.

3 Temmuz tarihli New York Times, Çernomirdin'i "yeni özelleşen büyük sermaye ile hükümet arasındaki olağanüstü sıcaklığın ilk örneği" olarak tanımladı. Bu arada Çernomirdin'in Rusya'da yeni özelleştirilen petrol tekeli Gaznaprom'dan büyük çıkar sağladığına inanıldığını biz belirtelim.

Gazete, Çernomirdin'le Gore'un "yakın bir ilişki geliştirdiklerini" yazıyor. İlişki 1993 Ekim'inde başladı. Gore, Yeltsin rejiminin parlamentoya karşı gerçekleştirdiği silahlı saldırıya ve parlamentoyu destekleyen yüzlerce kişiyi öldürmesine ABD'nin desteğini göstermek üzere Moskova'ya gelmişti. Rusya'nın bugünkü parlamentosu (Duma) için seçimler bu katliamdan sonraki terör ortamında gerçekleşmişti.

Yeni bir Gore ziyaretinin içerdiği bu sembolizmin Yeltsin karşıtı yasama üyeleri (bkz. Yazının başında sözü edilen kriz. Burada, Çeçenya savaşı konusunda Yeltsin'le ters düşen Duma üyeleri kastediliyor. -çev.) üzerinde gerekli etkiyi yaratacağı düşünülmüştü.

ÇEÇEN HALKINA YÖNELİK IRKÇI KIYIM

Gore ve Çernomirdin görüşürken, binlerce paraşütçü ve İçişleri Bakanlığı'na bağlı güçler, Moskova ve diğer Rus şehirlerinde kol gezmekteydi. Polis, Çeçenleri ve Kafkasya kökenli başka insanları topluyordu. Kara saçlılar ve Kafkaslara özgü özellikleri taşıyan herkes durduruluyor ve keyfi olarak gözaltına alınıyordu.

Rusya Komünist İşçi Partisi'nden Viktor Anpilov, Workers World'e "Bu şovenizmin ve ırkçılığın bir taktiğidir" diyordu. "Bugün Kafkas kökenli insanlara yapıyorlar bunu. Yarın onun yerini Ukraynalılar ve Yahudiler alabilir.

"Halka bölmeye çalışıyorlar; onları birbirinin karşısına geçi-rip dikkatleri rejimin suçlarından ve ülkenin soyulmasından başka yönlere çevirmek için. Ayrıca devlet aygıtını bütün halka saldıracak güce erdirmeyi amaçlıyorlar.

"Biz komünistler şovenizmle savaşmalıyız. Biz bütün Sovyet halklarının birliğini istiyoruz."

Gore'un duyguları farklıydı. O, "yeni, demokratik Rusya'ya övgüler düzüyordu. Kuşkusuz, ırkçı polisin tacizleriyle Gore'un "demokrasi" anlayışı arasında çelişki yoktu. Polisin "demokratik" ABD'de her gün siyahılara ve Latin kökenli insanlara aynı şeyleri yapması da bu yüzdendi.

Gore'un Moskova'ya gelişinden iki hafta önce Çeçen komandolar Rusya'nın Budyennovsk şehrinde bir hastaneyi ele geçirmiş ve Yeltsin rejiminin halklarına yönelik kat-

liamlarını durdurmasını istemişlerdi. Yeltsin ise anlaşmaya yanaşmak yerine askerlerine hastaneye saldırılarını emretmişti.

Saldırı başarısızlıkla sonuçlandı ama bu arada hemen hepsi Yeltsin'in askerlerinin kurşunlarıyla olmak üzere 126 sivil Rus ölmüştü. Yeltsin-Çernomirdin rejimi ancak bundan sonra Çeçenya'daki saldırılarına ara vermeyi ve Cehar Dudahev'in isyancı hükümetiyle görüşmelere başlamayı kabul etti.

Ocak ayından beri on binlerce Çeçen sivil Yeltsin'in güçleri tarafından öldürüldü.

21 Haziran günü, Rus Duma'sı Yeltsin rejimine hiç güveninin kalmadığını bildiren bir önergeyi kabul etti. Ama 1 Temmuz günü, yeni bir oylama istendiğinde bir uzlaşma sağlanmıştı.

Yeltsin üç bakanı ve 450 kişilik Duma'da kendisine karşı oy kullanmakta ısrar eden 193 parlamenteri tasfiye etti.

Yeltsin'in cellât başı, Savunma Bakanı Pavel Graçev, tasfiye edilmeyenlerden. Çeçenya savaşını yöneten Graçev, 1993'teki parlamento binası katliamında da yöneticiydi.

Parlamento seçimlerinin Aralık ayında yapılması kararlaştırıldı. Yeltsin ve Çernomirdin, seçimlere hile katmak için şimdiden çalışıyorlar. Çernomirdin, açıkça sermaye yanlısı olan, "Rusya'nın Evi" adlı bir parti kurdu. Köylü Partisi'nden Duma üyesi İvan Ribkin de, Rusya'nın Evi'ne "muhalefet" etmek üzere özelleştirmeye ve kapitalist pazara karşı çıkmayacak bir muhalefet bloku oluşturmayı kabul etti. Köylü Partisi, 1993 parlamento seçimlerinde Rusya Federasyonu Komünist Partisi ile ittifak kurmuşlardı.

KOMÜNİST İŞÇİLER SEÇİM BLOKU ÖRGÜTLÜYOR

Bununla birlikte, gerçek anti-kapitalist güçler de seslerini duyurmak için mücadele ediyorlar. 17 Haziran günü, Rusya'nın 46 bölgesinden 580 delege, İşçilerin Rusya'sı Hareketi'nin Üçüncü Kongresi için Moskova yakınlarındaki bir kolektif çiftlikte bir araya geldiler. Delegelerin dörtte üçü işçiydi.

Kongre, Viktor Anpilov'un Aralık seçimlerinde komünistlerin ortak liste çıkarılması yönünde hazırladığı bir önergeyi destekledi. Rusya'nın Komünistleri-İşçileri adını taşıyan ortak liste, Sovyetler Birliği'nin yeniden kuruluşu ve üretim araçlarının işçi sınıfı mülkiyetinde olması temelleri üzerine oluşturulacak.

Sovyet Komünist Partileri Birliği'nden Oleg Şenin, Subaylar Birliği'nden Stanislav Terekov ve Sovyet Kadınları Kongresi'nden Natalya Belokopitova, kongrede ortak liste görüşünü destekleyen konuşmalar yaptılar.

Kongrede konuşan bir fabrika işçisi şunları söyledi: "Biz seçimlere sıcak koltuklar kazanmak için değil, halkı rejime karşı savaşmak üzere harekete geçirmek için katılacağız. Komünistler rejime karşı savaşmalıdır. Komünistlerin pazar yanlısı teorilerini her türünü reddetmelidirler."

Kongre, Yeltsin rejiminin Çeçenya'da yol açtığı yıkımın canlı bir tanığına da dinledi. Bu tank, SSCB Yüksek Sovyeti üyeliği yapmış Saja Umalatova'ydı. Umalatova'nın babası, Yeltsin güçlerince öldürülen Çeçen sivillerinden biriydi.

İşçilerin Rusya, ABD'de idam cezasının infazı gündemde olan siyah gazeteci Mumia Abu-Jamal'e özgürlük isteyen bir önergeyi de kabul etti.

KOMÜNİST PARTİLER AYRIŞIYOR

Rusya Federasyonu Komünist Partisi (KPRF), yeni bloka girmede 24 Haziran günü parti lideri Gennadi Juganov tarafından yapılan açıklamada KPRF'nin seçime kendi listesiyle katılacağı duyuruldu.

KPRF, eski Sovyet Komünist Partisi'nin örgütsel mirasının büyük bölümünü devralmış bir parti. Tabanı sosyalizm yandaş olmakla birlikte liderliği pazar reformları ve özelleştirmeye olduğu gibi Çeçenya'daki savaşa muhalefet konusunda da yetersiz, uzlaşmacı.

KPRF, Şubat ayındaki kongresinde, "Dünyanın Bütün İşçileri, Birleşin!" sloganını programından çıkardı. Partinin seçim programı, bir "sol-yurtsever koalisyon" hükümeti ve "karma ekonomi" öngörüyor.

Öte yandan, Rusya Komünist İşçi Partisi'nin (RKRP) liderlerinin çoğu, Sovyet döneminin halk içindeki komünistlerinden çıkmış. Parti eski dönemde SBKP içerisinde yer almamış çok sayıda insanı da sırtlarına kazandı.

RKRP'den Viktor Anpilov, İşçilerin Rusyası kongresinde yaptığı konuşmada partisinin konumunu açıkladı: "Biz pazar reformlarının her türüne karşıyız. Rusya'da bugün yaşanan kriz bu reformlardan kaynaklandı. Tek çıkış yolu üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini yeniden örgütlemek ve özel mülkiyetin her türünü dağıtmaktır. Bugünkü krizin ve Çeçen Cumhuriyeti'ndeki kıyımın sorumlusu gayri milli ve halk karşıtı yönetimdir. Onları affetmeyeceğiz."

Anpilov, bunun bir parlamenter mücadeleden fazlasını gerektirdiğini söyleyerek, "Toplumsal huzursuzluktan korkmamalıyız. Biz toplumsal huzursuzluğu örgütlemek zorundayız. Yoksa Yeltsin rejiminin suçlarını işlemesine yardım etmiş oluruz."

"Biz siyasal grevler örgütlemek ve aynı zamanda halk karşıtı yasaların kabulünü önlemek üzere parlamenter mücadeleyi kullanmak zorundayız. Reformistlerin aksine biz işçi sınıfından sadece oylarını istemiyoruz."

"Biz işçi sınıfı iktidarı için ve sömürücü sınıfların tasfiyesi için savaşıyoruz. Artık daha fazla bekleyemeyiz. İşçi sınıfının geleceği söz konusu."

Anpilov, işçi sınıfı ile köylülük arasında birlik sağlanması çağrısında da bulundu. "Unutmamalıyız ki, Rus köylüleri kolektif çiftlikleri dağıtılmasını kabullenmedi; Rusya'da toprak özelleştirmesinin başarısızlığa uğraması bunu gösteriyor."

BILL DOARES

* New York'ta yayınlanan haftalık Workers World gazetesinin 13 Temmuz 1995 tarihli sayısından çevrilmiştir. Yazın kaleme alan Bill Doares, gazetenin Rusya muhabiridir.

TKEP/Leninist üyesi olarak İstanbul 5 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde idam istemiyle yargılanan ve halen Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde bulunan Ümit Onursal Özat'ın açlık direnişi ve TKEP/Leninist'in kuruluşunun 6. yılı dolayısıyla mahkemede okuduğu bildirgeyi yayınlıyoruz

İSTANBUL 5 NO'LU DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Türkiye ve Kuzey Kürdistan komünistleri olarak kendimizi TKEP/LENİNİST olarak ifade ettiğimiz 1990 Eylül'ünde; Türkiye ve Kürdistan'da devrimci durum var demiştik. Kısa bir süre sonra ise Türkiye ve Kürdistan'ta devrime gebe olduğunu söyledik. Çok geçmeden, 1991 Eylül'ünde kurulan DYP-SHP hükümeti bir iç savaş hükümeti olarak nitelidik ve adı konmamış bir iç savaşın içindeyiz dedik. 1994 Ekim'inde Genel Silahlanma'dan ve yerel ayaklanma örnekleri yaratılmasının gerekliliğinden, bunun öneminden bahsettik ve biz daha bunu gerçekleştiremeden İkitelli halkının Star başkanı ve Gazi ayaklanması patlak verdi. Halkın silahlandığı ise büyük endişelerle faşist basının kendisi ifade ediyor.

Teorik olarak öngörümüzde rağmen biz Leninistler ise, pratikte bu süreçlerin hep gerisinde kaldık. Burjuvazi bize oranda daha hazırlıklı girdi bu süreçlere. Bu bir gerçek. Ama bir gerçek daha var ki, o da, halkın burjuvazinin yaptığı hazırlıkları yetersiz bulacak denli politikleşmesi ve mücadelenin içine girmesi. Yani bizler, varolan devrimci durumu devrime dönüştürebilecek bir hazırlığı tamamlamamışsak da, burjuvazi de, yığın hareketini ezebilecek bir hazırlığı henüz tamamlayabilmiş değil. Gazi, bu durumun bir ispatı oldu.

Gazi, devletin tüm militarist güçlerini birden harekete geçirip ayaklanmayı hoşmayı henüz göze alamadığını ortaya çıkardı. Bu ise bizlere güçlerin dengede olduğunu gösterdi. Burjuvazinin Türkiye cephesinde iç savaş devrimcilerden daha hazırlıklı girmesine karşın, gelişen Kürdistan devrimi, Türkiye ve Kürdistan genelinde bu dengesizliği ortadan kaldırır ko-

numdadır. Gelişen Türkiye devrimi ise, bu dengenin bizden yana bozulacağına garantisidir. Bundan dolayıdır ki, "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı, güçlü bir işçi hareketinin olacağı önümüzdeki dönemde, özellikle Türkiye için daha bir önem kazanmaktadır.

Güçlerin birbirini dengelemesi ise savaşın durulacağı anlamına gelmez, savaşı dışlamaz. Tersine, savaşı daha da şiddetlendirir. Unutulmaması ki, burjuvazinin her geri çekilişinin nedeni, kendisi açısından daha uygun yeni bir mevzide siper almaktır. 1991'de yaşanan bu olmuştur. 1991'de yaşanan bu olmuştur. 1991'de ulusal kurtuluş hareketinin ve devrimci çevrelerin yanlış politikaları, burjuvazinin kendisi için daha uygun bir mevziye çekilmesine olanak sağlamıştı. Demirel ve İnönü'nün bir kâğıt parçasını süsleyen "Demokratik ni-kâhları" sadece, devrime karşı mücadele için gerekli olan moral koşullarının yaratılması çabasının bir ürünü idi. Ünal Erkan'ın Olağanüstü Hal Vahliği'ne atanmasının, Kozakçoğlu'nun İstanbul Vahliği'ne getirilmesinin, Necdet Menzir'in İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmesinin ve benzeri atamaların amacı ise bu mücadelenin maddi koşullarını hazırlamaktır.

Yeni politik durum, şartları ve sadece devrim dönemlerine özgü bir hızla hadlarını gösterdi. Hükümet, 1991'de lafta geri çekilirken aynı zamanda saldırı hazırlıklarına başladı ve geçti. Yaptıkları tüm vaatleri, devletin gerçek gücüne tüm gerçek anlamda sanki halka daha iyi kavratmak istemişçesine en vahşi, iğrenç zorbalıklar izledi. Vaatler, sözler, kâğıt üzerindeki ödenmelerle gerçek arasındaki çelişki sonsuz ölçüde hissedilir bir hal aldı. Gelişmeler, birçok kez

söylediğimiz bundan sonra daha bir vurgulu tekrarlayacağımız şu gerçeği en açık biçimiyle ortaya çıkardı: Burjuvazinin fiili iktidarı yıkılmadan, halkın çıkarlarını savunacak demokratik bir iktidara sahip olunamaz.

İşçi sınıfı ve emekçi halk bu gerçekliği yaşayarak görüyor. Burjuvazinin devletinin, kendisine, bir yandan "Grev senin hakkın" derken öte yandan etrafını asker-polis çemberine aldığına, "Herkes düşündüğünü söyleyebilir, düşünce özgürlüğü var" derken, burjuva aydınların dahi cezaevlerine konulduğuna, "üniversitelerin bilim yuvaları" olduğu ifade edilirken polis ve asker işgaline uğradığına, "milletvekillilerinin dokunulmazlığı var" denirken hapse konulduğuna, "ben terörle mücadele eden polisimin elini korkak alıştırmanın, ona laf söyletmem" diyerek memur dövürten Orhan Taşanlar'ın, Necdet Menzir'lerin görevde tutulduğuna görüyor. Ve "bize herşey verildi ama hiç bir şeyimiz yok" diyor.

Çıkarılacak yasalar iki elinin parmaklarını gücmeyecek kadar asker tarafından askıya alınıyor, engelleniyor. İstanbul'da yapılacak bir eyleme, Kozakçoğlu-Menzir ikilisi kendi yasalarını dahi takmadan engel oluyor. İstanbul'da yasaların ne zaman ne kadar uygulanacağına bu ikili karar veriyor. Keza, bütün illerde yasaların çerçevesi Vali, Emniyet Müdürü ve Askeri Erkan tarafından belirleniyor.

Peki kimdir bu generaller, vali ve emniyet müdürleri? Mutlaka ortadan kaldırılması gereken olağanüstü kişiler mi? Asla değil. Bunlar, sadece burjuvazinin ve onun devletinin günlük işlerini yapan, orduyu ve polisi kumanda eden en sıradan polis ve asker-

lerdir.

Öyleyse soruyoruz, bu en sıradan polisler olan Menzîr'lerin ve onların günlük işi, nasıl oldu da birden böyle-sine büyük bir önem kazandı? Çünkü, devrim ileriye doğru akıl almaz derecede büyük bir adım atıldı ve gerçek, sonu yakınlaştırmıştır. Proletaryaya ve halk her gün değil, her saat, ya da yıldan yıla değil, haftadan haftaya olgunlaşıyor. Ve işte politik olarak henüz nyanımmuş bir hali varken, son derece sıradan polisler olan Menzîr'ler politik bilineine varan veya varmaya başlayan bir halk göz önüne alındığında olanakları sınırsız memurlar haline gelmişlerdir. Çünkü onlar, devletin tüm vahşi ve caniyane ve bir o kadar da anlamsız özünün cisimleşmesidir.

Devrim öğretiyor. Halkın tüm sınıflarına mükemmel bir hayat dersi veriyor. Devrim, politikanın çözülmesi gereken güncel görevlerini en göze batıcı, en elle tutulur bir biçimde öne çıkararak, halkı bu görevlere alışmak zorunda bırakarak ve halka, varlığını, bu görevleri yerine getirmesine bağlı olduğunu göstererek; ve bu görevleri örtbas etmeye, bu görevlerden yan çıkmaya çalışanların gerçek yüzünü açığa çıkartarak ilerliyor, eğitiyor.

Özgürlüğe çok yaklaştık. Burjuvaziyi dahi Kurt halkının varlığını kabul etmeye zorunlu bıraktık. Fakat, bizim kabul edilmeye, haklarımızın kabul edilmesine değil, özgürlüğün ta kendisine ihtiyacımız var. Demokratik Halk İktidarı'na ihtiyacımız var. Buna ne kadar erken ulaşırsak, burjuvazinin yok oluşu o kadar kaçınılmaz olacaktır. Ve burjuvazi, ne kadar kimilerinin başını döndürücü kararlar alırsa, bu bizim iktidarı ne kadar yaklaştığımızı, burjuvazinin iktidarının devamının ise ne kadar imkânsızlaştığını kanıtı olacaktır.

Savaş kesin sonuca, iktidarın burjuvazinin eline kalıp kalmayacağı sorusunu yanıtlamaya yaklaşıyor. Devrimci durum şu veya bu şekilde

artık herkes tarafından kabul edilmiş durumda. Kimilerinin devrimci durumun olmadığını ispatlama çabası dahi, tersten bunu göstermektedir. Türkiye'de, birçok ülkede olanın tersi oldu. Bizim dahi 1989'da işaret ettiğimiz devrimci durumu, savaş durumunun devrimci-demokrasiden önce burjuvazi kabul etti. Ardından da devrimci demokrasinin örgütleri.

Burjuvazi, 'size istediğiniz her şeyi veriyorum, yazın-çizin, parti kurun ama iktidarına yönelmeyin, buna izin vermem' diyor. Ama biz Leninistler iktidar dışında her şeyin sorup olduğunu biliyoruz ve iktidarı istiyoruz.

Burjuvazi her gün vaatlerde bulunuyor, belki bu şekilde düzene dönüşü sağlayabileceğine inanıyor. Ama Menzîr ve benzerleri ile, MHP-ANAP-DYP'si ile sivil-faşist çeteleri ile cisimleşen bu düzende, burjuvazinin bütün çağrıları cevapsız kalacaktır.

Kurulan DYP-SHP iç savaş hükümetiyle birlikte, devletin militarist güçleri ve sivil-faşist çeteler şiddetle kadar hiç görülmedik bir faaliyete geçtiler. Her yerden katliam, duyulmamış vahşet haberleri geldi. Karşı-devrimci terör her yerde hüküm sürüyor. Mümkün olan her yerde polis, kapitalist toplumun tortusunu gasp ve zorbalığa teşvik ediyor. Kürt ulusuna karşı şovenizmi kışkırtmaya çalışıyor. Karşı-devrim tam hızla çalışıyor. Ordu ve polis işe yarıyor. Makineli tüfekler ateş ediyor, gözler çıkarılıyor, insanlar başineci kalkan atılıyorlar, cezaevlerine operasyonlar düzenlenip katliamlar gerçekleştiriliyor, evler basılıp insanlar öldürülüyor, yağmalanıyor, kundaklamıp sündürülmesi engelleniyor, direnme cesareti gösterenler kurşuna dizilip "çatışmaya giren terörist öldürüldü" deniyor. Kars'tan, Hakkâri'den tutun Sivas'a, Sivas'tan tutun İzmir, İstanbul'a kadar her yerde aynı manzara.

Kesin sonuca doğru gidiyoruz. Leninistlerin şiarları beklenmedik hızla hayata geçiyor. Uğrunda hükümetler

devrilenler bir süre daha Kürdistan'la Türkiye arasında tepinip duruyorlar. Serbest askeri operasyonlar için güvenli yer arıyorlar. Hiç bir güvenli yer bulamadığında, cezaevlerine saldırıp katliamlar gerçekleştirebilirler. Burjuvazinin katliamları daha da yoğunlaşsın, devrimci merkezlerdeki olayların haberleri daha da yayılsın. Bütün bunlar bize, yeni taraftarlar kazandıracak, sayıları azalan burjuvazi taraftarları arasında yeni yalpalanmalar, çizülmeleere neden olacaktır.

Öyle görünüyor ki, asıl dramın arifesindeyiz. Burjuvazisinin politikacıları sözcük denizinde, militarist güçlerinin sefleri ise kan gölünde yüzyor. Burjuvazinin vaat edebileceği fazla bir şeyi kalmadı. Burjuvazinin elinde son savaşa sokabileceği daha yeni güçler yok. Oysa devrimci ordunun, proletaryanın komünist partisi TKEP/LENİNİST'in safları büyüyor. Güçleri tek tek çarpışmalarda gelişiyor, proletaryanın bayrağı giderek Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da daha yükseğe kalkıyor. Ve biz, Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının komünist partisi TKEP/LENİNİST'in içine girdiği 6. mücadele yılında, onun nefesleri olarak bir kez daha, iç savaş kazanıp iktidarı alacağız diyoruz.

Ve idam sehpalarında, çatışmalar da, işkenelerde hayraklaşarak bize, burjuvaziyi uzlaşmama geleneğini bırakan yoldaşlarımızın gösterdiği yoldan hareket ederek; Birci Cozani'deki katliamı protesto etmek ve sorumlularından hesap sorulması, Ümraniye Taburluğu'nun kapatılması ve devrimci tutanakların siyasi kimliğine yönelik saldırıları boşa çıkarmak için 23.08.1995 tarihinden itibaren başlattığımız SÜRESİZ AÇLIK GREVİ ile TKEP/LENİNİST'in 6. mücadele yılını selamlıyoruz.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**ŞAN OLSUN PARTİMİZ
TKEP/LENİNİST'E!**

12.10.1995

Ümit Onursal ÖZAT

Küba Merkezi İşçi Konfederasyonu Uluslararası İlişkiler Sekreteri Joaquin CAMERO:

HEDEF; DEVRİMİ KORUMAK VE SÜRDÜRMEK!

27 Ekim 1995 günü Üretken Mimarlar ve Ener-Sen'in katkılarıyla devrimci bir ülkenin, Küba'nın Merkezi İşçi Konfederasyonu Uluslararası İlişkiler Sekreteri Joaquin CAMERO'yu dinleme olanağı bulduk. Devrim sırasında bir rütön fabrikasında işçi olan Yoldaş Camero, Küba'daki sendikal gelişimi, devrime katkılarını, devrim sonrasında ki yapılarını ve yönetime katılmalarını anlattı.

Sorulan sorularla daha da genişleyen konularda, Küba üzerinde öğrenmek istediklerimiz, bilinmeyenleri ya da ikinci-üçüncü elden aktarılanları, Kübalı bir yoldaştan dinledik, öğrendik. Aşağıdaki metin bu toplantı sırasında alınan notların toparlanmasıdır.

Camero, devrimden çok öncelerinde bile oldukça güçlü sendikaların varlığını, hemen tüm işçilerin sendika üyesi olduğunu söylediğinde, salondaki işçi ve memur sendikacıları olarak gıptayla baktık kendisine. Ekonominin çok büyük bir bölümünün yabancı şirketlerin elinde olduğu küçük bir ülke olan Küba'da en önemli sektör şeker ve rütön. Çimento, kâğıt ve lital edilen arpaya dayalı bir şey yapıyor bunları. Devrim öncesinde sendikalaşma yüksek olmasına rağmen, emeğin sömürülmesi had safhada, halkın büyük çoğunluğu geçim zorlukları altında eziliyor. İşsizlik abıdıldığına yüksek. Çünkü, sendikaların yönetimleri işbirlikçi, düşük ahlaklı insanlar yerleştirilmiş durumda. Bunlar hükümetin direktifleriyle davranıyorlar, işçi babası rolünü oynarken, gelişen muhalefeti engellemek, dağıtmak üzere demeçler vererek kitleleri beklentiye itiyorlardı. Batista yönetimine hiç bir zaman karşı olmadılar. Hatta devrim geçesinde Batista'yla birlikte kaçtılar ülkeden.

Bütün bu koşullar, sendikalar ve 1932'de kurulan konfederasyon içinde iki kanat oluşturdu: Batista yanlı işbirlikçiler ve Devrimciler. Devrimci işçiler aynı bir sendikal oluşum içine girmezler. Bu işçi hareketini bölmek, erikleştirmen alanını daraltmamak gerektiğinden kaynaklanıyordu.

Bununla birlikte devrimciler, sendikaların kendi yapılanmaları dışında olmak üzere, hemen hemen her işyerin-

de, devrim hedeflerini ortaya koyarak komiteler kurdular, siyasal propagandada çalışmalarını bu biçimde sürdürdüler. Yoldaş Camero bunları anlattıktan sonra kendisi işçi fabrikayı örnek gösterdi: 'O dönemde, bütün fabrikada üç değişik örgüt/organizasyon komite çalışmalarını sürdürüyordu.'

Gliz yürütülen bu faaliyetlerde deşifre olanlar, gerillaya katılıyor, işçi sınıfının devrimci durumu devrime çevirilmesi için hizmet ediyordu. Bu aynı zamanda, gerilla ile işçi sınıfının devrim yolunda birlikte davranışlarının, amaç ve mücadele birliğinin yaşama geçirildiğinin ifadesidir.

Sorulan bir soru üzerine Yoldaş Camero, Küba'da "Genel Grev" in yalnızca bir kez yagma geçinildiğini, bunun da Fidel CASTRO önderliğindeki halk ordusunun Havana'ya girişini sağlamak, devrimi zafere ulaştırmak amacıyla yapıldığını söyledi.

Bugün Küba'da 77 bin sendika var. Bunlar her işyerinde bir sendika olarak kurulmuş. Bunlar sektör/işkolu düzeyinde federasyonlar oluşturuyorlar. Ancak, bütün sendikalar Merkezi İşçi Konfederasyonu üyesi. Küba İş Kanunu, herkese kımseden izin almadan, bilgi vermeden sendika kurma yetkisini, hakkını veriyor. Tüm sendikaların yöneticileri 355 bin civarında. Bu yöneticilerin sendikal faaliyetlerini sürdürmeleri için özel binleri var ve işçilerden filen sürdürüyorlar. Bununla birlikte 4 bin 4 bin 500 kadar sendika yöneticisi tüm zamanını sendikal çalışmalarını ayırıyor. Bunların ücretleri yöneticisi oldukları sendikalar ya da konfederasyon tarafından ödeniyor. Bu ücreti genel kurul belirliyor, fakat bu ücret çalışan işçilerin ücretlerinden daha düşük olduğundan istifalar yaşanabilmektedir.

Sendikaların, üye aidatlarından başka hiç bir geliri yok. Devlettten yardım almadıkları gibi, işletmelere ortaklıkları da yok. Ama bu sendikaların bütün yöneticileri üye oylarıyla seçiliyor, atamayla yetkilendirilen hiç bir yönetici barındırmıyor içinde.

Küba'da Halk Meclisi anayasa dışında tüm yasaları yapma ve değiştirme yetkisine sahip olmasına rağmen, pratikte iş yaşamıyla ilgili işlerde işçi her

yasa tasarı ya da önerisi öncelikle işçiler tarafından tartışılarak, sendikaları aracılığıyla meclise gelir. İşçiler tarafından benimsenmeyen, kabul görmeyen böyle bir yasa meclisten geçemez.

Yoldaş Camero, 1959'dan beri devrimle, sosyalizmle iç içe yaşadığını bildiğimiz Küba'nın siyasal sistemi üzerine; 'Küba, devrimci bir ülkedir. Hedefimiz Sosyalizm olmakta birlikte henüz ulaşılmış değiliz. Kübalıların en önemli görevleri devrimi korumak ve sürdürmektir' ifadesini kullandı.

SSCB ve Sosyalist Blok'un çözülmeye başlaması Küba halkına ağır yükler getirdi. Bugüne kadar daha çok sosyalist ülkelerle ticaret yapan, ürünlerini bu ülkelere satarken, petrol başta olmak üzere malına yedek parçaları ve sanayi ürünleri ihtiyacını da aynı ülkelerden karşılayan Küba, çözümeden sonra ihtiyaçlarını karşılamama konumuna düşmüştür.

Yıllık petrol ihtiyacı 12 milyon ton olmasına rağmen, 6 milyon ton petrolle yaşamını sürdürülmeye çalışıldığı ülkede, ulaşım ve termal üretimde hayvan gücü kullanımına geri dönüldü. Ulaşım, iletişim, üretim felce uğrarken, sosyalist ülkelerde kurmuş olan dengelerin alt-üst olmasıyla hiç de hazırlandığı düşünülmemiş bir şekilde kapitalist piyasalarda oluşturulan fiyatlarla karşı karşıya kaldı. Bu yüzden ABD ambargosu ve tehditleri karşısında hazırlanan özel harp planları devreye sokuldu. Küba'ya hiç bir şekilde petrol girmemesi, hiç bir malın dışarı çıkmaması üzerine kurulu bu planlarla yaşanıyor. Yani, havada dâğıman savaş uçakları olmadan, şehirler bombardıman altında kalmadan savaş koşulları yaşanıyor.

Fakat Kübalılar biliyorlar ki, devrimden asla dönüş yok. Biliyorlar ki, geri dönüştürülen ilk adımı Karayipler Denizi'ni kan gölüne çevirecektir. Ve hedeflerini, görevlerini net olarak ortaya koyuyorlar. **DEVİRİMİ KORUMAK VE SÜRDÜRMEK.**

Varlığını paylaşmak için, yokuşa katılmak gerek.

Biz de diyoruz ki; Küba'ın mücadelesi mücadelemizdir.

Yaşamın Halkların Mücadele Birliği!

Ya Devrim Ya Ölüm!

KİTAP TANITIMI

MEKSİKALİ DEVRİMCİ

Günlük hayatın acılarını kitaplarda bulduğu yeni ufukların heyecanıyla yenecek, araştırmacı serüvensi bir kişilik kazanan, okumak öğrenmek ve öğrendiklerinin pratikle doğrulanmasını istemek, önü alınmaz eğilimiyle yaşayan, Jack London, bu çetin yaşamı yansıttığı hikaye ve romanlarıyla bizi unutamayacağımız kahramanlarla karşı karşıya bırakıyor.

Meksikalı devrimci adı altında topladığı hikayeleri, onun fırtınalı hayatının bir kesitini veriyor. Estetik bütünselliği içinde çok şeyler öğreneceğimiz hikayelerini derin bir duyarlılıkla okuyacaksınız.

Geçmişini kimse bilmiyordu. Hele örgütçüler.. yani en çok bilmesi gerekenler de bilmiyordu... Adının Felibe Rivera olduğunu söylemişti. Hepsini bu... Ne fazla ne eksik...

Yeraltı örgütünün kapısında değil içindeydi. Devrim için çalışmak istiyordu...

"İyi demek devrim için çalışmak istiyor-

sun, işe yerleri temizlemekle başlayacaksınız."

Çocuk sordu: "Bunlar devrim için midir?"

Vera: "Evet devrim için..."

Rivera herkese kuşku ile baktıktan sonra ceketini çıkardı. "Başüstüne" dedi. Hepsini bu kadar.

Vakit yaklaşıyordu.. Devrim artık gün meselesi idi. Ama para sıkıntısı had safhada idi. Vakit tamamdı... Devrim tetikte idi... Son bir çaba... Son bir kararlı saldırı, devrim başarılacaktı. Onlar Meksika'larını iyi tanıyorlardı. Bir kere başladımı devrim, kendi kendine devam ederdi.

Ama... bütün iş paraya bağlıydı. Silahları kullanacak adamkar hazır. Silah tüccarı hazır bekliyordu.

Vera: "Düşünün bir kere... diyordu, Meksika devrimi önemsiz birkaç dolarla bakıyor..."

Yerleri silmekte olan Rivera başını kaldırdı:

"5000 dolar yeter mi? diye sordu.

...

Kararını verdi... Döğüşecekti...

D evrim için yer silmekle işe başlayan

amatör boksörün, profesyonel bir boksör karşısında kazanma savaşı verirken güç aldığı, yoksul, aşağılanan, horlanan Meksika Halkıydı. Rio Blanco'lu işçiler... Grev yapan işçilerin ot yemekleri... İşçilerin grev yapan arkadaşlarına yardım ettiler diye üzerlerine ateş açılması... Yere düşenler... Aralarında annesinin yüzü...

Sürekli dayak yiyordu. Birden onurlu ve büyük ihtilalin umutları carlandı içinde. Silahlar... İşte önünde yedikler.. Her nefret ettiği surat bir silaha. O silahlar için dövüşüyordu. Silahlar ve Devrim! Bu dövüş bütün Meksika içindi...

Ve kazandı.

Jack London'un Meksikalı Devrimci isimli kitabında ilk hikaye olan devrimciyi okurken bir an devrim için dağlarda tüm zorluklara karşı savaşanları göreceksiniz... Gözlerinizin önüne işkencede halkları için direnenler gelecek. Teslim olmayıp çatışarak düşenleri anlayacaksınız. Onlarla birlikte devrim halayını çekip onlarla birlikte savaşacaksınız.

Her şey devrim için...
Devrim devam edebilir.

SANATÇILAR

DERHAL

SERBEST BIRAKILSIN

Cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yönelik baskıları, hak gasplarını ve Buca Cezaevi'nde yaşanan baskıları protesto etmek, 1200'ü aşkın devrimcinin cezaevlerinde sürdürdükleri açık grevlerini desteklemek için CHP Beyoğlu İlçe Merkezi'ni işgal eden Grup Munzur, Kutup Yıldızı, Grup Özgür-lük Türküsü, Genç Ekin Müzik Topluluğu sanatçıları aynı gün saat 16.10 sıralarında polislerin her zamanki iğrenç davranışıyla gözaltına alınıp Beyoğlu terörle mücadele şubesine götürülmüştür. 8 Kasım sabahı aldığımız bilgiye göre 7 Kasım akşamı sanatçılar Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülmüşlerdir.

Sanatçıların hayatlarından haklı olarak endişe duymaktayız. Tüm devrimci demokrat insanları ve sanatçıları duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**İNSANLIK ONURU
İŞKENCEYİ YENECEKİ
DEVİMCİ TUTUKLAR
YALNIZ DEĞİLDİRİ
UMUDUMUZ KAVGADA,
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

Genç Ekin Sanat Merkezi

BASINA VE KAMUOYUNA

Grup Özgürlük Türküsü, Kutup Yıldızı, Genç Ekin Müzik Topluluğu, Grup Munzur üyelerinin, cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yönelik baskı ve kısıtlamaları protesto etmek ve tutukluların taleplerinin kabul edilmesi için devrimci sanatçı sorumluluklarıyla gerçekleştirdikleri CHP Beyoğlu İlçe Binası işgal sürecini yaşadıkları gözaltı devam ediyor.

CHP'nin emriyle kapılar kırılarak ve dövülerek gözaltına alınan arkadaşımız, halen siyasi şube işkencelerinde tutuluyor ve halden 10 gün gözaltı tını alınmış durumda. DGM Savcılığı'nın ilk anda gözaltı tını vermemesine rağmen siyasi şube işkenceli durumu bölge savcılığına aktarmamız ve ısrarla arkadaşlarımızın açılmaları DGM kısıtlamalarına son vermek istemize rağmen, bu durum işkencenin onaylanması ve devrimci sanatçıların, halklarımızın, devrimcilerin yanında yer almamasına gösterilen tahammülsüzlüktür.

Devrimci sanatçılara yönelik bu saldırıların sorumlusu; Ankara'da görevdeyken en ufak bir hak alma isteminde polisleri iğrenç, memsur, öğrencinin üzerine saldıran, milletvekili dövürten, Ankara'daki infazların da sorumlusu ve bu gün aynı anlayışla İstanbul'a atılan Orhan Tayanlar'dır. Orhan Tayanlar devrimci sanatçıların yönelik bu saldırısıyla kendisini emellerine karıştırmak istemektedir.

Gözaltındaki arkadaşlarımızla görüşen avukatlar, ağır işkenceden dolayı ayakta duracak durumda bile olmadıklarını, yatalarında ve vücutlarında morluklar olduğunu belirtmişlerdir.

7 Kasım 1995 tarihinde Başlıca Barbaros Lisesi önündeki basın açıklamasında, polislerin topluluğa ateş açması sonucu sağından yaralanan ve basına "yasadışı örgüt militanı" demogajileriyle yansıtılan Genç Ekin Tiyatro Grubu üyesi Evrim Ökten şu anda Özel Başlıca Hastanesi'nde polis şikâyeti altındadır.

Den de muhabir kültür-sanat faaliyetlerine tahammülsüzlük politikasının parçası olarak Mezopotamya Kültür Merkezi Diyarbakır şubesi basıldı, 7 çağrısı gözaltına alınmıştır.

Devrimci sanats ve sanatçılara yönelik bu saldırıları protesto ediyor, arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz. İlerici, devrimci, demokrat, yurtsever tüm aydınları, sanatçıları ve kamuoyunu bu konuda duyarlılığa çağırıyoruz.

DEVİMCİ SANAT SUSTURULAMAZ! İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEKİ

Anadolu Halk Kültür Sanat Merkezi, Yapı Sanatçı,
Genç Ekin Sanat Merkezi, Yür Çiçek Açın Kültür Merkezi,
Mezopotamya Kültür Merkezi, Evrensel Kültür Merkezi,

**DERGİMİZ BASKIYA
GİRMEK ÜZEREYKEN
BİZE ULAŞAN HABERE
GÖRE, GÖZALTINDAKİ
SANATÇILARIN TÜMÜ
ÇIKARILDIKLARI DGM
TARAFINDAN
TUTUKLANARAK
CEZAEVİNE
GÖNDERİLDİLER.**

1917 EKİM

BÜYÜK BİR DÖNÜŞÜMÜN ADIDIR

78. yılında Büyük Ekim yaşıyor. Ekim yalnızca Rusya'da yeni bir tarihin başlangıcı değil; dünyanın devrimci dönüşümünün başlangıç tarihidir. Proletaryanın büyük devrimci düşünürü Karl Marx'ın tüm öğretisini özetlerken söylediği; **"mesele dünyayı değiştirmektir"** sözü Ekim tarafından gerçekliğe dönüştürüldü. Ekim Devrimi Rusya'da gerçekleşmiş olsa da, özünde evrensel bir devrimdir. Ekim'i evrensel yapan, çağımızın en tutarlı devrimci tek sınıfı olan proletaryanın bir hareketi olması; yine proletaryanın tek hedefi olan "sınıfların ortadan kaldırılması" sloganını bayrağına yazmasıdır. Ekim'le birlikte, bu yüzyılda, yerküremiz en köklü toplumsal değişikliklere sahne oldu. Ekim Sosyalist Devrimi'nden sonra, toplumsal ve ulusal devrimler çağımızı boydan boya kapladı. Toplumsal devrimler öncelikle Avrupa'nın doğusunda, sonra Çin'de, Kore'de, Vietnam'da ve Küba'da zafere ulaştılar. Ulusal devrimler, Afrika'da, Asya'da Latin Amerika'da onlarca ülkede zafere ulaştı. Böylece tüm bu yüzyıl, ulusal devrimlere de yol açan Proleter Devrimler Çağı olarak sürdü.

1917 Ekim'i dün ve bugün olduğu gibi gelecekte de insanlığın en köklü ve en büyük dönüşümü olarak anılacaktır. Bugüne kadar, insanlar yüz binlerce yıl süren tarihinde bir çok defa dönüşümler yaşadı. Tarih, bu dönüşümlerle doludur. Köleliğin yıkılmasına yol açan büyük köle ayaklanmaları; feodal egemenliği yıkan burjuva devrimler, insanlığın yaşadığı çok önemli dönüşümlerdir. Ne var ki,

bugüne kadar oluşan dönüşümler, sınıflı toplumların yeni bir egemenliği ile sonuçlandılar. Bu devrimlerin hiç biri tarihi olanakları gereği sınıfları ortadan kaldırmazdı. Ekonomik, toplumsal ve tarihi koşullar, sınıfları ortadan kaldırmayı yalnızca proletaryaya tanıdı. Son sınıflı toplum olan kapitalist toplumun en ileri sınıfı olan proletarya, ancak tüm ezilenleri ezilmekten kurtararak; sınıfları ve sınıf ayrımlarını ortadan kaldırarak kurtulabilir. Proletaryanın kurtulması, bir sınıf olarak kendini de ortadan kaldırması olacaktır. Bu nedenlerle, yalnızca proletarya, tüm zamanların en köklü sloganını bayrağının üstüne yazmıştır: **"SINIFLARI ORTADAN KALDIRMAK!"** Çünkü yalnızca proletarya, doğası gereği sınıfları var eden özel mülkiyeti ve ekonomik koşulları ortadan kaldırabilir. Sınıflar başlangıçta ekonomik yetersizlikten doğdular; ortadan kaldırılmaları da ekonomik refahla sağlanacaktır. Proletaryanın da amacı bu-

dur. Bunun için tüm üretim araçlarının ortak mülkiyetini sağlayacaktır. Ancak, toplumsal mülkiyet temelindeki ekonomik ilişkiler sonucu insanlar bayraklarının üstüne şunu yazacaklar: **"HERKESE GERKSİNİMESİNE GÖRE!"** İnsanlar, komünizm sayesinde, ekonominin baskısından kurtulacak ve **ÖZGÜR OLACAKTIR.**

1917 Ekim'i ile maddi yaşama dönüşen Sosyalizm, çağımızın en köklü, en yaygın ve en etkin politik akımı oldu. Burjuva devrimlerle birlikte gelişen büyük burjuva ideallerin sınırlılığı çok kısa süre içinde ortaya çıktı. Burjuva devrimin bayrağının üstüne yazdığı ve uğruna bildireler yazdığı: **"Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük"** sloganları, burjuvazinin egemenlik koşullarında gerçek anlamını buldu. Burjuvazi **"EŞİTLİK"** kavramını; vatandaşların yasa karşısında biçimsel eşitliğine dönüştürdü. Vatandaşların yasa karşısındaki biçimsel eşitliği bile tam sağlanamadı. Burjuvazinin, demokrasinin en gelişmiş olarak sunduğu Genel Oy bile uzun yıllar kadınlara tanınmadı. Kaldı ki, esas olan toplumsal yaşamdaki eşitsizlik; sınıflar ve sınıf ayrımına dayanan toplumsal düzendi. Biçimsel eşitliğe karşın, insanların toplumsal eşitsizliği en uç noktaya kadar götürüldü. İkel

komünal toplumlarda büyük anlamı olan **"ÖZGÜRLÜK"** kavramı da burjuva anlamında başka öz kazandı. Burjuvazi için özgürlük, ücretli emekçilerin özgürce sömürülmesi ve ezilmesi; egemenler için ise, özgürce sömürü ve baskıya dayanan büyük servet birikimi demektir. **"KARDEŞLİK"** kavramı ise kiliselerde Papazların sömürü gıdası oldu. Burjuva ideallerinin tarihi sınırlılığı, tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Proletaryanın Sosyalist ideali olan; **"SINIFSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ KOMÜNİST TOPLUM"** ise uzun bir dönem, bütün çağı boydan boya kapsayacak olan devrimci dönüşümlerle gerçekleşebilir. Ekonomik, toplumsal koşullar gün be gün bunun maddi temelini hazırlar. Sınıflar mücadelesi proletaryayı, proletarya diktatörlüğüne götürür. Proletarya, proletarya diktatörlüğüne dayanarak sınıfları ortadan kaldırır. Marx'ın bu ünlü materyalist tarih tezi, proletaryanın ideallerinin bir ütopya olmadığını, bizzat kapitalist toplumun gelişiminden çıkartıldığını; ancak kapitalizmin ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ile gerçeklik olacağını gösteriyor. Ekim Devrimi, sosyalizmi tüm ezilen ve sömürülen emekçi kitlelerin ortak ideali haline getirdi. Bir milyanın üstünde insan, sosyalizm amacı için eylemden eyleme, devrimden devrime koştu. Böylece sosyalizm insanların büyük bir bölümünü etki-

leyen çağımızın en etkin politik akımı oldu, öyle kalmaya devam edecektir.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde meydana gelen geri düşüş ve sosyalizmin kazanımlarının tahrip edilmesi eylemi karşısında; ezilen insanların büyük sosyalist idealinin de, tıpkı burjuva idealleri gibi, tarihi sınırlılığa sahip olduğunu düşünenler oldu. Materyalist tarih anlayışından yoksun olan bu düşünce biçimine sahip olanlar, Marx'ın **"Kapitalizmi aşan gerçek harekete Komünizm diyoruz"** sözünü de hiç anlamamışlardır. İnsanlık Ekim ile, kapitalizmi aşmış ve Komünizme doğru yol almıştır. Geriye düşüşler, zikzaklar, bu gerçek hareketi engelleyemez. Engels'in Komün'ün düşüşü karşısında söyledikleri öğreticidir. Burjuvazi ne yaparsa yapsın yalnızca bizim için çalışmış olacaktır. Gerçekten öyle oldu. Komün, Ekim'le daha ileri düzeyde yeniden doğdu. Mesele tarihin akışı yönünde gitmektir. Leninistler, sosyalist ülkelerdeki olaylar karşısında şaşkınlığa düşmediler; olaylardan ve olaylara yol açan gelişmeleri çözümleyip, gelecek açısından ders çıkardılar.

Biz, karşı-devrimin, sosyalist ülkelerdeki egemenliğinin sınırlı olduğunu, geçici olduğunu söyledik. Sosyalizmin bu en zor döneminde yayınlarımızın üstüne şunu yazdık: **SOSYALİZM KAZANACAK!** Uzun süre bu konuda fazla bir şey söylemedik. Olayların pratikteki sonuçlarını izledik. Artık sorun sosyalist proletaryanın tavrına örgütlenmesine tüm kitleleri yeniden sosyalist idealler uğruna ayağa kaldırmasına bağlıdır. Geçen süre içinde, bu yönde değişim başladı. Gerçek komünist güçler, yenilmediklerini; tekrar tüm iktidarın emekçiler tarafından alınacağını gösteriyor. Bunun için daha alınması gereken epey yol var. İç mücadele kızışıyor. Bu defa, bütün dünyayı derinden sarsacak yeni gelişmeler kendini göstermeye başladı.

PROLETER DEVRİMLER ÇAĞI SÜRÜYOR!

YAŞASIN BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

Zafer AYDIN

DEVİRİMCİ
TUTSAKLARIN
"MÜCADELE BİRLİĞİ"
DİRENİŞİ
ZAFERLE
TAÇLANDIRDI